

KANADSKÉ LISTY

"Publications Mail Registration No. 09820"
Agreement No. 40012841.

388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3, Canada. Tel. /905/ 278-4116. mirko388@attcanada.ca

No. 9-10, Vol. 25., září-říjen--September-October 2001.

GOEBBELSŮV PLÁN

V září vyšla v nakladatelství TILIA z Šenova u Ostavy další publikace historika BOŘIVOJE ČELOVSKÉHO. Je tentokrát věnována vysoce závažnému, životně důležitému námětu, kterým je KONEC ČESKÉHO TISKU. Autor sice v názvu připouje k těmto třem slovům otazník, ale vzhledem k okolnostem je zřejmé, že českému tisku v ČR opravdu zvoní umíráček. Vyplývá to nejen ze statistického přehledu, který prokazuje, že 81 procent český psaného denního tisku (i regionálního) je v cizích rukách, a to německých. Majiteli jsou Passauer Neue Presse z Passau a Rheinisch-Bergische Druckerei und Verlagsgesellschaft z Düsseldorfu. Sledně tristně a trapně působí i stanoviska k této problematice, které písemně vyjádřil předseda vlády Miloš Zeman a ministr kultury Pavel Dostál. Autor je dostavně cituje.

B. Čelovský přesvědčivě dokládá, že tato skutečnost je tragická, že silně omezuje svobodnou výměnu informací a zaujímání stanovisek nezávislých českých subjektů i možnost objektivně ve vlastním domě informovat veřejné mínění. KAPITÁL totiž není neutrální! Kapitál investovaný do sdělovacích prostředků sleduje nejen bezprostřední finanční zisk, ale i získání co největšího politického prostoru. Mocenský vliv se nakonec opět přemění v peníze, vždyt politická moc a finance jedno jsou! Anebo hodlá někdo předstírat, že si kapitál tulo nejlučdnější část kořisti nechá uniknout? Ti čeští činitelé, kteří tvrdí opak, se krutě mýlí a projevují svou naivnost, svou nekompetentnost, anebo jsou spíše zaprodáni a vědomě lžou.

Mimoto jde zřejmě o vytváření nepřípustného monopolu a zakázané kartelové dohody, což je porušování zásad volné soutěže, takže čeští čtenáři jsou většinou odkázáni jen na jeden zdroj účelově vybraných a přisřizovaných informací.

Boris Čelovský ilustruje legální krádež českého tisku na příkladu Mladé Fronty Dnes, přináší velmi zajímavé sdělení o handlování s českým tiskem mezi dvěma mocnými německými tiskovými kolosy a zveřejňuje i ohlasy „z úřad porýnských a bavorských“ o jednání v grémích těchto koncernů. Přináší také důkazy o cenzurních zásazích metodou „cenzury tichem“, které se v český psaných novinách v ČR týkají především kritických témat o česko-německých vztazích. O tom bychom mohli podat i my, v ČSBS a NO, nesčetné důkazy.

Čeští politici, české instituce, čeští novináři i jejich syndikát mlčí. Důvody mohou být různé, ale snadno se můžeme domýšlet. Jakoby se jich tyto záležitosti netýkaly. V každém případě nemohou nevědět, že mnohem mocnější a bohatší stáły a národy, např. Kanadáné a Francouzi, pečlivě sledují vliv cizího kapitálu ve vlastních médiích a nepřípustnosti jeho dominace.

Závěrečná kapitola je nejkratší. Má pouze pět vět, ale vyjadřuje vše, co o této tragické situaci chce autor sdělit zoulalým výkřikem. Citujeme: „Brzy po Mnichovu si Joseph Goebbels zapsal do svého deníku: „Hodláme v Česku vybudovat německý tisk. To stojí hodně peněz, ale jednou to bude k velkému užítu.“ O necelé dva roky později Goebbels usoudil, že český psaný tisk by německým zájmům mohl přinést větší užitek než tisk německý: „Vyzývá vás,“ prohlásil dne 11. září 1940 k českým novinářům, „abyste v tomto smyslu mluvili k českému lidu. Kdybychom tak činili my, český lid by nám nevěřil...“

Josef Goebbels, smačlící se dnes v peklo, se zalyka smíchem. Jeho záměr se naplňuje, jeho ďábelská seba padla na úrodnou půdu naší netečnosti a prodejnosti... Ve vlastnictví českých vydavatelů zůstávají z deníků pouze PRAVO, SPORT a HALÓ NOVINY!

Tuto skvělou, ale smutnou publikaci Bořivoje Čelovského o 86 stranách, doplněnou šesti přílohami a anglickým sumářem, si můžete objednat u svého knihkupce. Doporučená maloobchodní cena je 50 Kč.

M. GRUS

Italský Brixen vzpomíná na Karla Havlíčka Borovského

Brixen • Italské městečko Brixen žije v těchto dnech vzpomínkou na 150. výročí nuceného exilu českého spisovatele a novináře Karla Havlíčka Borovského, který v jižních Tyrolích strávil více než tři roky svého života. Až do konce měsíce si mohou návštěvníci prohlédnout výstavu věnovanou životu spisovatele, kterou připravilo muzeum v Havlíčkově Brodu. Právě v Brixenu napsal Havlíček díla Král Láva, Křest svatého Vladimíra či Tyrolské elegie, které se později staly jedněmi z nejznámějších satirických básní české literatury. 12. 9. 01

Za jurovalšáry se dostávají dárky

FRENŠTÁT POD RADHOŠTĚM - Podle hesla „V jednoduchosti spočívá genialita“ funguje projekt Valašského království. Turista si nejprve zakoupí valašský pas, vlepí do něj svou fotografii a podle speciální mapy navštívuje valašským praporem označené pamětihodnosti, muzea a restaurace i ubytovací zařízení. Na některé služby dostane po předložení pasu slevu, razítko v podobě víza a královské platidlo jurovalšár.

Po skončení turistické sezony pak získanou smyšlenou měnu zašle do centrální Agentury Namaste ve Frenštátě pod Radhoštěm či Rožnově pod Radhoštěm, která království spravuje. Podle počtu platidel pak návštěvník Valašska získá různé suvenýry, například klíčenky z valašské kůže, slivovici, likéry, trička, umělecké sklo, krajový klobouk nebo umělecký kovárský výrobek. Valašský pas si již zakoupilo padesát tisíc lidí z celého světa.

Kanadán se vypraví po stopách Masaryka

Vsetín • Útržky vzpomínek na Masarykovu rodinu a jejich pobyt na Valašsku bude po celý týden sbírat David Skilling z Toronto. Zájem o blízké prvního českého prezidenta se v jeho rodině dědí.

„Otec, univerzitní profesor Harold Gordon Skilling, napsal obsáhlou knihu Charlotte a Alice Masarykovy, která právě nyní vychází,“ uvedla historička lífina Šiklová. Skilling mladší realizuje cestu, kterou si vysnil jeho otec. Hodlá zmapovat vzpomínky lidí na letní pobyt T. G. Masaryka, prohlédnout si památníky a muzejní sbírky. Na pátek plánuje Kanadán se svou manželkou a přáteli navštívit Hutisko-Solanec a podívat se na pomník Charlotty Masarykové. 16. 9. 01 (pla)

Astronauti na Slovákku

Uherské Hradiště - Američtí astronauti John Elmer Blaha a Andrew Eugene Cernan, jejichž rodiče se narodili v bývalém Československu, navštíví zlíra Českou zbrojovku v Uherském Brodu. Dopravodí je i první československý kosmonaut Vladimír Remek. Navštíví také hvězdárnu v Uherském Brodě, která letos slaví čtyřicáté výročí své existence.

„Strýco, kolik je hodin?“
„Za pět minut.“
„Za pět minut kolik?“
„Nevim, mluvíš enom velkou mlučku!“

Rakušané nemají k Česku sympatie

Videň (ČTK) - Itálii jmenovalo s odstupem nejvíce Rakušanů jako zemi, která je jim sympatická. Sousední Česká republika se naopak umístila až na jednom z posledních míst žebříčku sympatií. Vyplývá to z výsledků reprezentativního průzkumu veřejného mínění, které zveřejnil linecký institut Imas. Češi byli sympatičtí pouze deseti procentům Rakušanů. 10. 9. 01

Jan Novotný

An informal concert featuring excellent Czech piano player Professor Jan Novotný from Prague was held at the magnificent Weider House on Blue Mountain Road in Collingwood, Ontario, November 4, 2001. Some 60 people came to the special Gala performance. Program consisted of 3 pieces by Jan H. Voříšek, 3 pieces by Robert Schumann and as highlight the famous Czech Dances by Smetana. The music lovers also appreciated the hospitality of George Weider and his family and the special atmosphere of a ski chalet.

Pianist Jan Novotný (born in Prague in 1935) has gained a world-wide reputation due to his purposeful and artistically sovereign interpretation of Czech piano compositions. His broad repertoire also includes opuses of world literature including chamber music and concertos with symphony orchestras ranging from J.S. Bach to contemporary composers.

However, the pianist's major efforts are dedicated to the eager and systematic propagation of the heritage of Czech classics, predominantly the piano works by Bedřich Smetana (recorded with Supraphon) and by Jaroslav Jezek (recorded with Panton). Audiences in Europe, South and North America, Canada, South Africa and countries of the Middle and Far East, especially Japan and Korea, have become acquainted with Jan Novotný's interpretation of these compositions, as well as the works by other composers such as Frantisek Xaver Dusek, Jan Ladislav Dusik, Jan Vaclav, Hugo Vorisek and Ignaz Moscheles. His performances, which meet an extremely high standard, have received critical acclaim.

Novotný is the Artistic Director of the International Interpretation Courses and Jury Chairman of the Smetana Piano Competition in the Czech Republic and a jury member of the National and International Competitions in Japan.

Novotný has been a Professor at the Prague Conservatory of Music since 1961. His students come from all over the world.

Ztratila se databáze

Praha • Z pražské centrály Svazu nuceně nasazených za 2. světové války někdo ukradl celostátní databázi jeho členů. Byla v ní jména, adresy i rodná čísla. Svaz o tom veřejnost neinformoval a policie již případ odložila jako nevyřešený.

„Nemáme žádné zprávy o tom, že by databáze někdo zneužil, a už ji máme kompletně obnovenou. Policie případ uzavřela, protože nenašla pachatele,“ řekl včera místopředseda svazu Karel Horák. Taková praxe je běžná, pokud se do jednoho měsíce nepodaří získat žádnou stopu, informovala Eva Brožová

z pražské policie. Ke krádeži došlo počátkem srpna přes víkend. „Pachatel musel jít najisto, protože počítače s databází lidí, kteří žádali o odškodnění, jsme měli v kanceláři, kam se chodí postranním vchodem,“ upřesnil Horák. „Případ jsme nechťeli zveřejnit, abychom naše členy nevyplašili. Samotná databáze by k získání peněz stejně nebyla nikomu nic platná. Kromě toho je již asi 50 tisíc z celkem 65 tisíc našich členů vyplaceno,“ tvrdil Horák.

Přesto by si měli nuceně nasazení dávat pozor na to, koho si pouštějí do bytu. 13. 9. 01 (vaš)

Radovana Stoklasa

Bývalé Československo se definitivně rozdělí

Rozdělení československé federace získá po devíti letech konečnou podobu. Čechy a Slováci definitivně oddělí přísně střežená hranice. Při cestě k příbuzným, do zaměstnání nebo na chatu, která stojí na území druhého státu, jim už nebude stačit, když na hranicím přechodu zamávají před očima celníků občanským průkazem. Pracovníci ministerstva zahraničí tvrdí, že chtějí nadstandardní vztahy mezi Českou a Slovenskou republikou zachovat. Jedním dechem však dodávají, že je třeba zavést hraniční režim obvyklý mezi dvěma suverénními státy.

Přísnější kontroly mají zabránit ilegální migraci uprchlíků z třetích zemí. Státům Evropské unie se příliš nelíbí, že východní hranice České republiky, která patří k předním kandidátům na členství, připomíná řetězo.

Čeští a slovenští občané, mezi nimiž existují těsné příbuzenské vazby, se však s přísnějšími podmínkami pro cestování budou těžko smířovat. Utrpí také cestovní ruch, a to zejména v Beskydech, kde se turistické trasy, lyžařské sjezdovky i některé hotely a chaty nacházejí přímo v hraničním pásmu. Malý pohraniční styk, který má být na severní a východní Moravě zaveden jen na třech místech, se pro místní obyvatele stane slabou náplástí. 11. 9. 01

Kanadské Listy

INDEPENDENT PUBLICATION
IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.

Secretary of the Editorial Board:

Jana Janečková-Bayerová.

Tel. /905/ 278-4116.

E-mail: mirko388@attcanada.ca

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:

"Kanadské Listy", 388 Atwater Ave.,
Mississauga, Ont. L5G 2A3, Kanada.

List vychází 6x za rok.

Předplatné na 1 rok:

Kanada ...	\$ 19:00
USA, jako tiskopis ...	\$ 22:00
záměstí, jako tiskopis ...	\$ 24:00
USA, letecky ...	\$ 28:00
záměstí, letecky ...	\$ 34:00

Sdělení čtenářům v České Republice:

Min. předplatné ve výši 100 Kč lze

poslat na: PAVEL SVOBODA.

175 Na Vyhlídce, 252 63 Roztoky u Prahy.

Srdečné blahopřání

V těchto dnech slaví v Kitcheneru, Ont. své 95. narozeniny paní Markéta Starková, rodačka ze slovenské Gelnice. O záslužné práci manželů Starkových přinesl "Nový domov" v únoru 1980

tato fakta: "Nedají se spočítat ty tisíce hodin práce v krajaňských organizacích před 2. světovou válkou a během ní. Pak přišli pouhoroční v letech 1948 až 1951, posrpnoví a ti novější. Pokud se usadili v okolí Kitchener, Ont. a potřebovali radu či pomoc, manželé Starkovi byli na svém místě a ochotně vypomohli. Bez ohledu na to, že Starkovi

také měli své existenční problémy a s přibývajícím věkem také všelijaké nehody a problémy se zdravím. Mimochodem: Starkovi se neomezili jen na naši etnickou skupinu, ale byli různými způsoby užiteční svému městu, při čemž se nikdy nestyděli za to, že pocházejí z Československa. /Starší krajané se pamatují, že do jisté doby se Kitchener jmenoval Berlín a bylo to původně největší středisko německých imigrantů v Kanadě. / Starkovi oslavili na den sv. Štěpána 26. prosince 1978 50. výročí svatby. Také tehdy bylo napsáno, že obětavá vlastenecká práce Karola Starka byla možná jen díky velkému porozumění jeho manželky Markéty; ta ho v práci nejen podporovala, ale často se na ní také podílela. Loni prohlásil br. Mirek Přístupa na Masaryktownu během tradičního Československého dne, že myšlenka vznikla po té, co naši v Kitcheneru, Ont. měli 2. července 1949 svůj CZECHOSLOVAK GALA DAY. Duší podniku byl tenkrát br. K. Stark. Průvod byl skoro 2 míle dlouhý, v jeho čele bystře vyšlapoval býv. čs. velvyslanec v Kanadě František Němec a Karol Stark s místní kráskou Olinou Turdoňovou. Mezi několika sty krajany byli Sokolové z Clevelandu, Toronta, Batamy a Kitchener-Waterloo. Na cvičišti pozdravil účastníky ant. guvernér L. Breithaupt, dále starosta města, Jan Tichý, G. Přístupa st., F. Němec a A. Daičar. /MJ,"

Z ŽIVOTA KRAJANŮ

ČESKÝ BURLINGTON, KANADA,
MÁ KNĚZE

Před 27 lety, roku 1974 založil Otec Josef Šach misii svatého Vojtěcha v Burlingtonu. Je to asi jediná misie na světě, která má své sídlo na hřbitově. Tehdy totiž biskup Hamiltonské diecéze, kam Burlington patří, určil Otci Šachovi krásný gotický kostelík uprostřed hřbitovní zahrady a zároveň mu věnoval prostorný dům bývalého hřbitovního správce. Dům se stal misijním domem české katolické komunity, čítající zpočátku jen několik desítek rodin. Po dlouhá léta Otec Šach navíc každý týden dojížděl za Čechy do ontarijského Londýna a Chathamu a dvakrát-třikrát za rok na daleký kanadský Západ za Čechy do Edmontonu, Calgary, Vancouveru i dále. Otec Šach spravoval své misijní království po 27 let. Dnes, 82-letý, je stále svěží myslí a silného ducha, ale fyzicky oslabený a téměř slepý. Přebývat v misijním domě sám by už nebylo pro něho rozumné. Proto po poradě s naším českým biskupem Esterkou a místním biskupem Tomnosem bylo rozhodnuto, že misii svatého Vojtěcha převezme Otec Libor Švorčík, administrátor české farnosti svatého Václava v Torontě. Otec Libor bude dojíždět do Burlingtonu v sobotu večer.

16. června navečer se Otcem Josefem přišlo do misijního kostelíku formálně rozloučit na 60 krajanů. Mši svatou bratrsky koncebrovali Otec Šach a Otec Švorčík. Jeden z farníků Otci Šachovi poděkoval za dlouhou a obětavou duchovní i charitativní službu. Z myšlenek, které za přítomné vyjádřil, vyjímáme:

Všechno má Bohem předurčený čas. Chvilu narození, práce na Boží vinici i odpočinek. Vy, Otče, jste této misii sloužili přes čtyři století a duroval ji své síly, osobní obětí i utraví. Vpravdě jste za své farníky vydal svůj život. Čeká vás odměna, kterou náš Pán přislíbil těm, co se obětovali za druhé. Nyní si Otec biskup přeje, aby se, s přicházejícím stářím, někdo začal starat o vás. Víme, že pro vás není snadné se s milovanou misí, se zlatou kapličkou, se zelenou hřbitovní zahradou rozloučit. Vaše osobní mise ale nekonečí. Stát jste se vyhledávaným zpodobníkem a vaši světenci vás najdou, kdekoliv budete. Děkuje vám za vaši otcovskou lásku a starost. Za vaše modlitby, písně a oběti. Za příklad neochvějné víry a věrnosti Svatému Otci. Za charitativní služby Nepomucenu. Litoměřicům a Praze. Kéž vám dá Bůh zdraví a dlouhý věk, abyste mohli ještě dlouho sloužit jako kněz. Dnes se v nás

"Zpravodaj" z Vancouveru, BC, se zmínil v č. 4/2001 o možnosti souborného vydání kreseb Boba Velvorského z Abbotsfordu, BC. V Montréálu se prý našlo několik mecenášů, kteří jsou ochotni knize finančně pomoci na svět. /Nejlepší kresby B.V. vyšly v "KL" v 70. letech. /-- Směluva e reciprocitě důchodů mezi Kanadou a ČR /i se SR/ se týká Canada Pension Plánu a Old Age Security programu. Znáte někoho, kdo o něco kan. úřady podle smouvy požádal a jak pořídil?-- Prof. Dagmar Rýdlová-Ottová z Oakville je stále činná v Mississauga Music Ed. Foundation, ale "pravidla hry" se změnila do té míry, že uvažuje o resignaci jako předsedkyně. Po 40ti dopoledních koncertech v rámci hud. konservatoře. -- Zubní lékařka Johanna Legnerová vydává podnětný bulletin "Tooth Talk", z č. 714 Lakeshore Rd. E., Mississauga, Ont. L5G 1J6. -- "KL" jsou k dispozici krajaňským pacientům v Credit Valley nemocnici v Mississauze. -- E.P. našel v Dawsonu blízko hrobu J. Welzla žulový náhrobek paní Zdenky Šnajberkové, která tam zahynula tragicky v prosinci 1977. Žila ve srubu s přítelem F.M. Perretem a oba zmrzli. Před tím žila 15 let v Jižní Americe a asi rok v Montréálu. -- Do Kanady míří Tomáš Kajnar, 32, z Podhradní Lhoty u Kroměříže. Dostal povolení k stálému pobytu jako nezávislý žadatel. -- Podle nového rozdělení českých konsulatů v Ottawě a v Montréálu, nastala absurdní situace, že krajan žijící v Hull-u, Que. /pár minut autobusem od konsulatů ČR v Ottawě/ musí do Montréálu /2 hodiny cesty autem/. -- Díky Madelině Ziniové /pův. z Bílé Rusi/ bude mít Rogers TV také český program. Za naši stranu vyjednává F. Klimeš, vedoucí Klubu seniorů v Torontě. -- Kat. biskupové v Kanadě postavili tzv. "mariánské hnutí" /vzniklé v Quebecu/ mimo kat. církev. Je silné v Itálii.

misii smutek z radostí. Smutek, že jedna, ta pomíná osobní éra odeznívá, ale i radost z vašich mnohých a požehnaných kněžských let na vinici Paně. Deo Gratias... Zároveň vítáme mezi nás Otce Švorčíka v důvěře, že bude pokračovat v tom, co Otec Šach započal. Uvědomujeme si, že budoucnost misie sv. Vojtěcha bude záviset především na naší vlastní účasti a spolupráci s ním.

Otec Švorčík pak také krátce Otci Šachovi poděkoval a vyzval přítomné, aby zůstali své misii věrni. Po mši svatě se farní společenství odebralo do misijního domu, kde bylo připraveno pohostění. Lidé setrvali v družné rozpravě do pozdních večerních hodin.

"Nový Život"

Josef Svoboda

Trochu historie

Ing. Josef K. Chmel /1895-24.10.1962/ s paní Martou na "Moravské farmě" v Uxbridge, Ont. v létě roku 1960.

Sáhli jsme do archivu a našli jsme "Naše Hlasy" z 10. listopadu 1962, kde byl tento zajímavý článek:

Bratr Josef K. Chmel, rodák z Hustopce na Moravě, byl vynikajícím leteckým inženýrem, který nedlouho po svém příchodu do Toronta, položil v neuhledné kůlně na Jarvis St. základy k podniku, který na Staifford St. pod jménem PRENCO vyrostl v důležitý zbrojní podnik zaměstnávající několik set osob. Je téměř nemožné vypočítat všechny zbrojní vynálezy a zlepšení, kterými inž. Chmel přispěl k vítězství Spojenců. Jeho podnik k zaměstnancům, mezi nimiž bylo vždy mnoho krajanů, byl laskavý. Vždy měl srdce na pravém místě; nikdy se ani v nejlepších společnostech za svůj původ nestyděl. Říkal o sobě, že původem je moravský Slovák a srdcem Čechoslovák.

Není sporu o tom, že inž. Chmel byl jedním z nejaktivnějších našich odbojových pracovníků. Už v roce 1940 navrhl upisování dobrovolné "národní daně", která vynesla téměř 50.000 dolarů. Spolu se svými spolupracovníky zaslal v roce 1944 tehdejšímu Ústřední CSNS návrh na založení kulturního střediska Čechů Slováků v Kanadě, které by neslo jméno T.G. Masaryka. Když byl návrh přijat, poslalo osazenstvo PRENCA na tento účel první příspěvek: 7.000 dolarů! Tak vznikl Masarykův dům v Torontě, který dnes vlastní také rekreační středisko Masaryktown. Tato skutečnost znovu veřejně potvrdil na pohřbu inž. Chmela jeho dlouholetý přítel a spolupracovník K. Ruzek, když řekl: "Projekt nese jméno T. G. Masaryka, presidenta-Osvoboditele Čs. republiky, avšak Josef K. Chmel byl jeho prv-

ním budovatelem a jako takový bude mít vždy čestné místo v myslích vědeckých krajanů."

Po těžké operaci před několika lety našel inž. Chmel zálibu ve studiu staroslovanské historie a filologie a stal se takovým znalcem, že zajišťoval přednášky na uni versitu ve Vídni i jinde. Se zájmem sledoval vykopávky na celém území bývalé říše velkomoravské a chystal se k vydání některých studií o historickém a politickém významu tohoto významného slovanského státu. Na svém letním sídle soustředil českou, slovenskou a jinou literaturu nesmírné ceny.

V knihovně a v kruhu své rodiny trávil nejšťastnější chvíle. Navštěvnickům domu mohl v krátké chvíli ukázat kus naší kultury — skvostný Uprkuv obraz použité u sv. Antonička a další ohrazy, malované slovácké truhly a talíře a nespočet dalších předmětů, venku pak pravou venkovskou zvonici, kapličku sv. Antonička, původní slováckou lucernu a pod. Okolí jeho sídla hýřilo podzimními barvami, když odtud odjížděl naposled, aby se sem již nikdy nevrátil. Zeměl 24. října ve věku 67 let.

Odehodem bratra Chmela jsme všichni utrpěli citelnou ztrátu. Je mezi námi jen málo mužů, kteří vynikají jeho odvahou, přímostí a laskavostí. Někteří z nás snad při této příležitosti mají trochu špatné svědomí, že se za jeho života nemohli odhodlat k tomu, aby mu vzdali všechnu úctu a dík, které si zasloužil.

Čest jeho památce!

M. Janeček.

Z České republiky a Slovenska

Autogramiáda prof. R. Luži se konala v Masarykově dělnické akademii v Hyberské ul. v Praze díky jejímu řediteli Miloši Bártovi, CSc. V debatě padla i jména zasloužilých soc. dem. chartistů prof. J. Patočky a prof. F. Jiráka. Byl tam i dr. Čestmír Císař, býv. ministr školství. -- List propagující sblížení mezi Slováký a Čechy vyzývá i naše čtenáře, stát se zakládajícími členy "Společnosti pro Mosty". Dar lze zaslat na "Čs. Mosty", Šancová 70, 814 99 Bratislava, Slovakia. -- P. Matulík a J. Mikulec z Pozlovic jsou rádi, že jejich internetová stránka /www.pozlovice.cz/ dostala uznání ve formě titulu "Objev roku 2001" v kategorii obcí do dvou tisíc obyvatel. Pocta je důležitá pro celý zlínský region. -- Jídlo se v ČR neustále zdražuje. Čestvá zelenina zdraží nejvíce. -- Velitele lágru Vojna hledá policie ČR. Má 79 a jeho případ se projednává v Brně. Hrozí mu 10 let. -- Prez. Havel se rozhodl, že neudělí státní vyznamenání k 28. říjnu Janu Švermovi. Návrh podalí čeští kom. poslanci. -- Dva býv. vyšetřovatelé StB jsou souzeni v Praze. Z. Dušek a J. Šimák používali násilí proti Chartistům 77 a nutili je k odchodu do ciziny. -- Něm. kancléř G. Schröder dostal čestné občanství Chebu. -- Cena vody se má až zdvojnásobit. -- Býv. čs. kom. agent Minařík bude souzen v Praze; plánoval pumový atentát proti RFE v Mnichově. -- Am. astronauti českého původu /Bláha a Černan/ dostali zlaté pam. medaile od náčelníka gšt. Armády ČR gen. J. Šedivého. Den na to se s nimi a s plk. Remkem zřítíla česká armádní helikoptéra, ale všichni pasažéři přežili i s pilotem. -- Vyšla kniha J. Knapíka "Kdo spoutal naši kulturu". Dokazuje, že největším škůdcem svobody slova v ČR byl Gustav Bares, pův. jménem Breitenfeld, nar. 22. 10. 1910. Ideové potřeby kom. strany byly mu nadevše. -- Svět. Kongres Společností pro vědy a umění bude ve dnech 23. až 30. června 2002 v Plzni. Svolává jej M. Rechcigl, 1703 Mark Lane, Rockville, MD 20852, USA. -- Český kněz Metoděj Trčka z Frýdlantu n. Ostravici zemřel v r. 1959 v Leopoldovské věznici. Bude ve Vatikánu prohlášen za svatého. Pozvání dostala jeho neteř Růžena Majerová, 87. -- V Baťově Obuvnickém Muzeu v Zlíně byla Ševcovská pouť. Hlavní atrakcí byl baťovec Jan Pivečka ze Slavičína. -- Zlínský tisk vzdal poctu dvěma architektům: F. Gahurovi a V. Karfíkovi. Bez nich by Zlín nebyl Zlínem. -- Prez. Havel vyznamenal medailí in memoriam Vojtu Dundra. Jeho býv. sekretářka, později paní Irma Majerová, na podobnou poctu stále čeká. -- Se zpožděním došla zpráva, že v ČR zemřel významný sochař a malíř Roman Podrázský, autor soch v meditační zahradě L. Hrušky v Plzni, Památníku obětem komunismu v Jáchymově, památníku P. J. Toufara v obci Čihošť a pod. Podle názoru dr. K. Hrubého ze Švýcar, poslední projevy Vl. Špidly naznačují, že ví o čem jde: "osamostatnit se z chomoutu ODS a dát jasně najevo, že soc. dem. politika nemá nic společného ani s bezbřehým ekonomismem Klausovým a pseudosocialistickými hesly komunistů". -- Pavel Svoboda nám sdělil, že v Roztokách u Prahy kázal a krásně zpíval nový biskup Čsbr. Církve husitské. Stalo se to v místní kapli, kde působí paní farářka Kučerová. -- Oživila Národně demokratická strana. Adresa: Zlešická 1847/3, 148 00 Praha 4-Chodov. Vede ji Jan Valenta. -- J. Gajda zjistil, že jeho svazek v archívech StB čítal 750 stran.

Tyran je bývalému vězni lhostejný

Irena Amchová

Zlín • Koncem měsíce září se měl u brněnského městského soudu uskutečnit proces s bývalým a ve své době obávaným velitelem komunistického lágru Vojna na Příbramsku Jaroslavem Dubou. Obžalovaný se však už poněkud nedostavil. Obvinění mu přitom bylo sděleno už před třemi lety. V lágru, kterému velel, strávil několik krušných měsíců i Adolf Bečvář ze Zlína. "Zážitky z Vojny byly strašné, ale je to pryč. Duba je mi lhostejný. Lhostejný mi jenom není přístup justice, která dosud nebyla schopna předvést zločince před soud. Zločiny proti lidskosti, kterých se na nás komunisté dopouštěli, by měly být objasněny," uvedl Bečvář.

Mladý Bečvář vyrůstal v demokracii vedené prezidentem Masarykem. I proto snášel po-

zděšší nástup komunismu velice těžce. Za pokus o útěk do Anglie byl odsouzen a skončil na čtyři roky v koncentračním táboře Dachau. Než se dostal do lágru Vojna, pobyl si deset let v Leopoldově, kde mimo jiné spal nahý na betoně a doušek vlažné vody dostal jen dvakrát do týdne.

Do Vojny byl poslán kvůli útěku do Německa. "Poprvé se mi podařilo hranice úspěšně překročit. Pak jsem si ale řekl, že bych měl pomoci i dalším lidem, tak jsem se vrátil. Jednou to vyšlo, podruhé už ne," vzpomínal dnes osmdesátiletý Bečvář. V lágru Vojna využívali, podobně jako v jiných komunistických táborech, speciální podzemní vězení zvané bunkry.

Komunistická mučirna byla malá, nevětraná díra v zemi. "Byla v ní tma, chlad a vodu jsme dostali jen zředěnou. Spát nebylo kde, jediné ve stoje či vsedě. Nebylo

ani kam jít na záchod, a tak vězni trávil několik dní ve vlastních výkalech. Mnozí takto trpěli až do úplného bezvědomí. Bylo to to nejhorší, co jsem zažil," řekl Bečvář.

Do bunkru se dostal dvakrát. Poprvé, když veliteli lágru Dubovi řekl do očí, že Vojna je horší než nacistický Dachau. "V Dachau jsme mohli psát dopisy rodičům, v neděli promítali kino a byl tam dokonce i objekt, kde jsme si mohli za deset korun koupit lehkou dívku. Když jsem toto Dubovi řekl, okamžitě mě poslal na deset dní do bunkru," uvedl bývalý vězeň. Druhý pobyt v mučirně dostal za útěk z lágru. Spolu s dvěma kolegy unikli zavěšení pod autobusem a dostali se až k německým hranicím, kde byli odhaleni. Při přestřelce jeden z uprchlíků nepřežil. V bunkru tentokrát pobýval dvacet dní. 26. 10. 01

Přírodní léčitel František Čanda, Jelenice č. 6 u Mělníka, udělal dobrý skutek, když se s pomocí senátora V. Fischera dostal na chorvátský ostrov Lopud a na pláž Šunj, kde k 70. výročí utopení básníka Viktora Dyka z houštin vysekal Dykův obelisk. Na ohrádku je uprostřed F. Čanda se skupinou českých turistů a krajanů. Vlevo je místní kat. kněz, který památník znovu vysvětil. Přišli také politici z Dubrovníka a okolí. Občerstvení po ceremonii bylo v příjemném hotelu Kristič. V děkovném dopise sen. Fischerovi navrhl F. Čanda, aby zakoupil hotel Kristič a vylepšil jej na takovou úroveň, aby naši turisté se tam mohli cítit jako doma. /F. Čanda nám sdělil, že 16. 9. oslavil své 70. narozeniny a tak mu k tomuto výročí gratulujeme! /

Občanské sdružení žadatelů o náhradu majetku

Sdílujeme všem, kteří byli v období souvisejícím s 2. světovou válkou postiženi majetkovou újmu na bývalé Podkarpatské Rusi: Pracovní skupina ve složení ing. Josef Havel, ing. Libor Chytilík a Rudolf Stursa vyvíjí činnost k dosažení sledovaného cíle. Dne 24. 8. 2001 bylo Ministerstvem vnitra ČR zaregistrováno Občanské sdružení Podkarpatská Rus -- náhrada majetkové újmy.

Adresa sdružení: 602 00 Brno - Pellicova 35, IČO: 265 39 527.

Kontaktní osoby: ing. Josef Havel, bytem tamtéž, tel./fax: 05/4321 7599; e-mail: havel.j.centrum-cz - ing. Libor

Chytilík, 616 00 Brno 16 - Mozolky 50, tel.: 0604/691 299.

V průběhu letních měsíců byla třikrát uveřejněna v celostátně vydávaných denících České Slovo / Moravské Slovo a Právo výzva těm, kterých se problematika týká. Odezva však nebyla velká - prozatím se přihlásilo jen málo oprávněných občanů. Předpokládáme, že záležitost je třeba od počátku řešit za spoluúčasti většího počtu lidí. Proto v nejbližší době chceme

- opakovaně uveřejnit výzvu ve sdělovacích prostředcích o záměru navázání kontaktu s oprávněnými osobami, tj. vlastníky majetku nebo jejich zákonnými nástupci;

- získat podklady a informace o „Spolku vlastníků majetku na Slovensku a bývalé Podkarpatské Rusi“ ustaveného po 2. světové válce a navázat na dosažené výsledky jeho činnosti.

Vyzýváme proto znovu všechny naše členy a další osoby, aby nám pomohli ve vyhledávání dalších občanů, kteří se prozatím z jakýchkoli důvodů nepřihlásili. Připomínáme, že nám nyní jde o to, abychom s nimi navázali potřebný kontakt a mohli obhajovat společné zájmy. Těm, kteří se již přihlásili, zašleme v dohledné době zásadní informace o předpokládané činnosti Občanského sdružení Podkarpatská Rus.

Pracovní skupina OS-PR

Již brzy ve své poště najdete...

Brožuru o službách kanadské vlády. Vyhledejte si informace týkající se:

- Kariéry, pracovního a obchodního plánování
- Ochrany životního prostředí
- Bezpečného surfování Internetu
- Pomoci dětem při domácích úlohách
- Plánování důchodu
- Rozhodnutí nutných pro zdravý životní styl

Pro Vás, pro Vaši rodinu a Vaši obec. Již brzy to přijde do Vaší poštovní schránky.

K získání více informací o vládních službách v angličtině nebo francouzštině:

canada.gc.ca

Střediska pro zpřístupnění vládních služeb Kanady (Service Canada Access Centres / Centres d'accès Service Canada)

1 800 O-Canada (1 800 622-6232)

TTY / TDD 1 800 465-7735

Canada

O LETCÍCH Ze střediska blat z Veselí n. Lužnicí se ozval let. historik Jiří Zevl. — V Brookwoodu v Anglii byly uloženy ostatky gen. let. Josefa Jaškeho a jeho manželky Vladimíry a paní Heleny Polardové. Jaške pocházel z Nymburka. — Přítel ČSR John Fleming bydlí neda-leko hřbitova RAF v Tain-u. Dbá o to, aby hroby našich padlých letců tam by-ly udržovány v dobrém stavu. Je tam i hrob W. Hniličky; šel do čs. letectva na ka-nadské Batavě. Narodil se 24.3.1924 v Čelákovicih, o život přišel při let. havárii v Tain-u 4.12.1944. — Wm. G. Kauders z Laurel Hollow, NY nesouhlasil s hlavními body dok-torské teze dr. Allana C. Browna týkající se čs. letců, kteří za války bojovali na půdě V. Británie. Dotyčný vyjádřil názor, že 4 čs. perutě v rámci RAF byly zbytečným luxusem a neměly žádnou strategickou cenu. Protiargumenty shrnul plk. Kauders do 20ti strán-kové studie, která je vlastně minihistorií existence našich letců v Anglii během WW2. /Vážným zájemcům pošleme kopii. / — Gen. Karel Pospíchal se zotavil ve Frant. Lázních. — Filatelistická revue "Informace" měla mapu Anglie, kde byly zaznamenány všechny vo-jenské a let. základny, na kterých byli za války naši vojáci a letci. Revue rediguje K. Holoubek, Hrubínova 1454, 500 02 Hradec Králové. — Na britském válečném hřbitově v Boulogne sur Mer ve Francii jsou pohřbeni 3 naši letci: Jaroslav Kauer z Dlouhomilo-va u Šumperka, M. Pavlovič z Vlkovic u Prachatic /má polský náhrobek/ a M. Zauf z Brodku u Přerova. Na tomto hřbitově je pochován také S/L F. Collorodo-Manfeld, DFC a Bar, válečný velitel 132. perutě RAF. Pocházel z českého šlechtického rodu; narodil se v Rakousku a stal se americkým občanem. Stejně jako S/L M. Czernin a npor. E. Lorme-Lobkowitz byl hrdý na český původ a bojoval na správné straně. — Jaroslav Saxl byl radiotelegrafistou u 311. čs. perutě. Narodil se 8.9.1919 v Praze. Dne 6. července 1996 byl on i jeho manželka Vě-ra zavražděni neznámým vrahem ve skleníku na zahradě svého domu v Radotíně. Policie vraha nevyptávala, ale

Dr. Hanus J. Grosz (1924-2001)

Dr. Hanus Jiri Grosz, Professor Emeritus of Psychiatry at the Indiana University School of Medicine, died on September 26 at age 77 after fighting renal cell carcinoma for six years. He had been a proud resident of Indianapolis since 1962 and held citizenship in the United States of America, the United Kingdom and the Czech Republic.

Born in Brno, Czechoslovakia, in 1924 to Jewish parents, Dr. Grosz, at 15, exiled his homeland as part of the Kindertransport, a war-time humani-tarian initiative to relocate at-risk children of Nazi occupied countries to England and other Allied nations. His parents perished in Nazi con-centration camps, Terezin and Auschwitz. A decorated World War II veteran, Dr. Grosz was a wireless operator and air gunner in the 311 Czechoslovak Bomber Squadron of the Royal Air Force and holds the rank of Lieutenant Colonel, retired, with the Czech Air Force. "AL"

je domněnka, že šlo o zahranič-ního dělníka, který v okolí hle-dal práci a potuloval se po o-kolích. Dcera úkladně zavraždě-ného páru žije v Anglii. — V Čes-kém Těšíně byla odhalena deska se jmény čs. letců, kteří padli v boji o Moravskou bránu a při-slušníků RAF z Těšínska zabi-tých na západě. — V Luhačovi-cích žije Václav Knoll, od 311, č. 788471, nar. 7.9.1917 ve Velké Bystřici u Olomouce. Za války byl 2x sestřelen a přežil. V le-tech 1950-1956 byl vězněn na Mírově. Data nám poslal V. Fol-ta z Prahy; pracoval několik let s jiným záp. letcem: Kariem Svátkem. /Když hledal inž. Rudu Škareckého, tak jsme oba dali dohromady. / — Ve Žďáru n. Sázavou zemřel 15.6. plk. let. a let. hi-storik Ing. Miloslav John, ve vě-ku 75ti let. Sepsal a vydal ně-kolik knih o letcích.

P/O Ladislav Cupák/4.7.19-12-29.9.1993/ byl radar op. u 311. Sq. Pocházel z Brna.

Letecký historik Ludvík Klímek z O-der na Moravě, se svou obětavou pa-ní Helgou, roz. Koblovskou, šel čs. komunistům "na nervy" zvláště v le-tech 1968-1989. Uspořádal totiž s Jaroslavem Zázvorkou, Mirkem Lazarem, Adolfem Zemanem a J. Minárikem 22 výstav o čs. západních letcích. Navíc vypomáhala tato skupina nadšenců při sedmi jiných výstavách a při be-sedách po filmech s let. tematikou. Referentem L. Klímka na StB byl m. j. nstržm. Krejska. V raportech označil Klímkovu činnost za "závadovou". Na začátku vytýkala StB při vyšetřová-ní L. Klímkovi účast na akcích pořá-daných KIT Klubem, na které pozval vojenského přidělence V. Británie. Navíc mu přitíží styk s býv. čs. let-ci RAF, kteří udržovali styk s angl. ambasádou. Vyšetřování byli všichni rodinní příslušníci L. Klímka, i jeho příbuzní. Jeho případem se zabývaly úřadovny StB v Brně, K. Varech, Ostra-vě a ve Vsetíně. Z archivů vyplývá, že Klímkovu let. výstavu v Olomouci v r. 1972 zrušil dr. Šmolgas, taj. KV-KSČ. V r. 1984 mu Svazarm v Karvině zakázal promítání filmu o RAF. Změ-na v listopadu 1989 znamenala, že

se L. Klímek zbavil šikanování a od té doby se s přáteli postaral o dalších 16 výstav. Vydavatel t.l. se pamatuje, že se zasloužil o odhalení Vašátkovy pamětní desky v Čelákovicih v r. 1992. Zasloužil se také o pamětní desky ame-rickým letcům, kteří přišli o život nad Moravou v r. 1944, zvláště v okolí Slavi-čina. V 50. letech byl L. Klímek určitě vi-sel; později dostal 5 let převýškovného tábora a sloužil u čemých baronů. Zasl-uhuje obdiv a úctu nás všech. MJ.

Pilotem od začátku až do konce

Když půjdete po hřebeni Javorníků, narazíte mezi Ztracen-cem a Malým Javorníkem na pomník umřelému horalovi, na němž stojí: „Hory jsem miloval, hory si mne vzaly.“ Podobný nápis, jen hory by nahradilo slovo létání, by se hodil na hrob pravděpodobně nejvýznamnějšímu letci Valašska všech dob daleko od jeho rodné Hošťálkově. Osudy účastníků našeho II. zahraničního oboje byly všechny velmi pohnuté a pestré, jen ale velmi málo z nich prožilo to, co Karel Štátník.

Narodil se 3. srpna roku 1918. Coby malý kluk se projevo-val jako vynikající sportovec, pře-devším fotbal-ista. Později je-ho bojové pova-ze vyhovovalo ragby. Jen velmi málo vrstevníků se mu mohlo mstítosti a silou rovnat. Při studi-jích na měšťance pomáhal v ro-dinném pekařství. Často ho nohli Hošťálkovští vidět ráno na kole s nůši čerstvého pečiva. Nikdo z nich nemohl tušit, že z něj vyroste hrdina, který bude muset být zatracen a zapome-nut...

Po ukončení základní školy se vyučil automechanikem v Mo-ravské Ostravě. Zde také začal létat a v roce 1937 získal průkaz sportovního pilota. To byl vyni-kající odrazový můstek pro vstup do letectva, což učinil ještě téhož roku na podzim. Byl zatracen ke cvičení letce 2. leteckého pluku „Dr. E. Beneše“ v Olomouci. Když přišel osudový březen 1939, byl už polním letcem-pilo-tem v hodnosti svobodníka.

Pro odchod z protektorátu se rozhodl velmi rychle. Již 2. čer-vna překročil hranice do Polska, odkud následoval transport do Francie. Zde působil jako pilot

při výcviku le-teckých pozorovatelů a střelců na základně Pau u Pyrenejí. V květnu 1940 byl přeložen na leteckou základ-nu Chateauroux, kde se naši letci přeskolovali na lehké bombar-déry Leo 63. Pro rychlý spád událostí na fron-tě však tato skupina do bojů již nezasáhla a Karel byl nucen eva-kuovat z Bordeaux do Velké Británie.

Bojové začal létat s naš 311. bombardovací perutí 28. dubna 1941 jako druhý pilot. Zúčastnil se dvaceti nočních náletů na Německo a okupovanou Evropu, což představuje asi polovinu dvousethodinového předepsané-ho operačního tumusu. Brémy, Münster, Emden, Brest, Kolín - toučky po hvězdné obloze plné nebezpečných okamžiků a maxi-málního nervového vypětí.

Na svůj poslední operační let startoval necelou hodinu před půlnocí jako druhý pilot Wel-lingtonu KX-N sgt. Jaroslava Nyče. Při přeletu Zuiderského je-zer nad Holandskem odfásla le-tounem, který se stal neovladatel-ným, exploze pod pilotní ka-binou. Ztráta tohoto letounu zů-stala navždy záhadou. Německé

prameny ji připisují na konto stí-hacímu esu Schoenertovi, je však možné, že si hořící letoun náro-koval bez jediného výstřelu. Pět členů posádky ze šestí, kteří se vrátili ze zajetí, totiž jedinou ex-plozi, která nezvykle dokázala vyřadit radiostanici, elektrické za-řízení, řízení letounu i hydraulický systém najednou, připisují na úkor páté kolony jako sabotáž. Pád letounu nepřelil zadní střelec Jiří Mareš, který se s padákem utopil.

Tím však válka pro Karla Štátního neskončila, před ním ležely téměř čtyři roky v němeč-kém zajetí. Prošel celou řadou za-jateckých táborů a několikrát se pokusil o útek. Hned při transpor-tu z Holandska se o něj pokusil poprvé a byl dopaden po dvou dnech. Z táboru u Drážďan se mu dokonce podařil úrčidní útek až k Ústí nad Labem.

Zpět do Anglie se vrátil 10. května 1945, odkud 19. srpna jako nositel Čs. válečného kříže přiletěl do Prahy. Dále působil jako instruktor v Olomouci a Prostějově.

Brzy však přišla nová diktatu-ra, možná horší o to, že teror byl vyprovokován našimi lidmi. Labutí písní našich zahraničních vojáků neholdal Štátník příliš a z novu se rozhodl pro útek velmi odvážným způsobem. Spolu s le-gendárním bombardovacím pilo-tem Josefem Bernatem uletěl 14. června 1948 s „vypůjčenou“ Dakotou bez motorové zkoušky přímo z kbelských hangárů. Na palubě se nacházelo mimo jiné několik občanů Hošťálkové, jako např. majitel známého praž-ského podniku Černá růže s man-želkou.

Návrat do poválečné RAF

nebyl pro Štátního vůbec snad-ný. Rok se osušený válečný vete-rán živil umýváním nádobí po restauracích. Obrat k lepšímu přinesl až rostoucí válečný konflikt Británie s komunistickými po-pulstci v Malajsii, kam byl také ihned poslán. Jeho účast v tomto konfliktu však zůstane ještě dlou-ho obestřena rouškou tajemství, protože převážná většina doku-mentů z této války je stále přísně tajná.

Létal také jako instruktor na čtyřmotorových bombardérech. V roce 1953 byl poctěn jedním z nejvyšších vyznamenání Velké Británie, které od roku 1918 do 1993, kdy bylo zrušeno, dostalo pouze šest Čechů. Samotnou krá-lovnou mu byla udělena Air Force Medal - Medaile letectva. Přesná cílka, proč mu byla ude-lena, se bohužel nezachovala. Bylo to však zřejmě za excelentní práci, kterou odvedl jako učitel létání. Oficiálními kritérii pro udělení byly výjimečná odvaha, chrabrost a oddanost službě při leteckých operacích bez přítom-nosti nepřtele.

„Končil se 10. leden 1958 a skotské kopce se tak typicky válely v nízké oblačnosti. Počasí jako stvořené pro létání podle přístrojů.“ O posledním letu Karla Štátního se v britských ar-chivech dochovalo pouze toto strohé neosobní hlášení. Jako in-struktor řídil s Nemsdenem le-toun typu Shackleton. Při výšce oblačnosti 900 stop narazili ve výšce 800 stop do stromů a poté do terénního převýšení. Letoun se vznítil, Štátník a Nemsden byli zabití, další čtyři členové osádky zraněni. Nemsden nesplnil Štátního rozkaz držet výšku 900 stop. VÁL. NOV. 1984 Jan Golán

Jeden ze statečných

Gen. mjr. let. v. v. Herbert Němec, naroze-ný ve Znojme r. 1916, zemřel 7. října 2001 v McConnellsburgu v Pennsylvanii.

Herbert Němec se narodil r. 1916 ve Znojme. Po vyfa-zení z Vojenské akademie v Hranicích sloužil u 202. horského dělostře-leckého pluku v Kežmarku na Slovensku, kde během mobilizace v roce 1938 byl zatčen jako velitel baterie. Po okupaci Čech a Moravy, 15. března 1939, odešel do Polska a odtud do Francie, kde vstoupil do Ci-zinecké legie v severní Africe. Po vypuknutí války se vrátil do Francie a byl přidělen k 1. děl. pluku. Těsně před pádem Francie se přihlásil do letectva a byl po kapitulaci Francie evakuován s leteckou skupinou z Agde do Anglie.

V Anglii vstoupil do RAF, byl přidělen k 311. noční bombardova-cí peruti a vycvičen jako palubní střelec. Před zasazením do operační činnosti byl přečvácen na navigátorahombardéra a absolvoval pře-depsanou operační službu 200 hodin. Po skončení operační činnosti byl přidělen jako instruktor a styčný důstojník k různým leteckým učilištím v Anglii a Kanadě. V roce 1944 byl přidělen k anglickému ministerstvu letectví v Londýně a později poslán do školy pro velitele a důstojníky generálního štábu americké armády ve Fort Leavenworth v USA.

Po skončení války se vrátil do Československa, kde studoval na Vy-soké škole válečné v Praze. Po skončení studia byl přidělen k velitelství letectva 3. ohlasi v Brně nejříve jako přednosta operačního oddělení, později jako náčelník štábu. Po únoru 1948 odešel ilegálně do Rakous-ka, kde působil jako důvěrník Sdružení čs. uprchlíků v Rakousku při americké okupační správě ve Vídni. V roce 1951 emigroval do USA, kde našel zaměstnání jako kartografický inženýr u amerického letectva. Později přešel k americkému ministerstvu zdravotnictví, kde pracoval jako referent pro analýzu lékařské literatury v Národní knihovně lékař-ství až do odchodu do důchodu.

O VOJÁCÍCH

Historická revue "Přísne tajně!" má v č.5/2001 dva zajímavé články: Karel Richter--"V bitvě o Francii" a Roman Cílek--"Běda tomu, kdo vyčnívá z řady" s podtitulkem "Dvakrát stržené výložky generála Alexandra Kordy". Publikaci vydává Pražská vyd.společnost, P.O.Box 142, Olšanská 9, 130 37 Praha 3.-- V Austrálii zemřel mjr. J.Chaloupka.--V elegantním luhačovickém hotelu Palace dostal gen.Souček, býv.skaut z Olomouce, z rukou gen.P.Voznicki Záslužný kříž ministra obrany ČR. Milada a Josef Součkoví žijí v Brazílii.--V Torontě zemřel záp.voják Robert Fuhrmann, 86. Vlastnil překladatelskou společnost.--Knihy o voj.historii má firma Vanwell Publishing, POBox 2131, 1 Northrup Cr., St. Catharines, Ont. L2R 7S2.--Voj.hist.Muzeum vyklidilo i se svou těžkou technikou Schwarzenberský palác na Hradčanech po té, co se majitelem budovy stala Národní galerie.--Slovenské republika bude mít jen 24.500 profesionálních vojáků. Povinné odvody skončí v r.2006.--"Občasník" č.1-2/2001 měl "Podmínky pro lázeňskou a rekreační péči" pro veterány. Pošleme kopii.--Nedávno vyšel třetí a poslední díl sborníku "On All Fronts: Czechoslovaks in WW2", Lewis M.White, editor. Objednávky vyřizuje Dagmar Hasalová-White, 9751 Firth Court, Vienna, VA 22181. Cena: US\$20 a poštovné. Dagmar si se zájmem přečetla knihu J.Havla o internačním táboře ve Svato-bořicích; za války tam byla vězněná.--V Montreálu žije záp.voják Alexander Bachner, Apt.901, 1000 Lawlor, St.Laurent, Que.H4I 1R2.--Prof.Fr.Hanzlík z Vyškova nám sdělil, že dokončuje životopis Richarda Tesaříka a vydá knihu po schválení textu jeho synem Richardem Tesaříkem.--Ve Vyškově přednášel studentům o Tobruku plk.Karel Vašek. O bojích kolem Svidníku zas mluvil plk.Josef Kulich. Major Ing.Miroslav Zeman, tajemník rektora Vysoké vojenské školy pozemního vojska /VVŠ-PV/, nám poslal několik ukázkových čísel časopisu "Profil". Ten rediguje Jan Valenta a slouží i

PRINC RUPERT

Dr. Miroslav Vostatek

Určitě v pošmourném 9. listopadu roku 1620 pospíchal kočár s nečetným doprovodem smutnou krajinou. Vyrážel z Prahy a přes Nymburk, Jaroměř a Náchod směřoval do Kladska. Mezi pasažéry tohoto kvapného cestování byl předně český král, teprve čtyřladvacitiletý Bedřich Falcký, jeho žena Alžběta, dcera anglického krále Jakuba I. Cestovali s nimi i dvě malé děti, z nichž Jindřich-Bedřichovi bylo šest let a Rupertovi bylo zatím nejlépe u matčina prsu. Avšak byl to rodák z Prahy, kde světlo světa spatřil na Hradčanech a rozkoukával se po světě v kolébce ze zlata a slonoviny. Teď však jeli s větrem o závod, zatímco kdosi pochovával na Bílé hoře hrušku statečných Moravanů. Bitva byla ztracena a rakouská orlice rozprostřela křídla nad českou zemí na dlouhých 298 let... Zimní král – tak jsme se to učili ve škole. Ano, Fridrich Falcký (jak se také nazývá) panoval v Čechách pouze přes jednu zimu. Titul měl dost: kurfiřt falcký, král český atd., ale nikoliv tolik zkušeností. Nebyl schopen, aby řídil protestantskou unii, aby se zaskvěl panovnickou moudrostí a rozhodností. V jeho osobním rejstříku byly vlastnosti jiné, i když některým z nich nelze upřít originalitu. Cože o něm píše historikové? „Snažil se sice, aby si získal srdce lidu laskavou přívětivostí, ale pro povinnosti panovnické v zemích stranami rozervané a bídným hospodářstvím finančním a válkami na pokraj záhuby přivedené neměl smyslu vyhledávat naopak místo práce jen zábavu a kratochvíli. Vylézl v obleku na strom za ptačaty bylo mu hračkou; veselé tančily a ku pohoršení přísných mravů českých paní a paní libati bylo u něho věci obyčejnou...“

Když v poledne dne 8. listopadu bitva počala, Bedřich dal znamení k hlučnému kvasu na hradě Pražském... Avšak léta plynula. Bedřich umírá v Mohuči roku 1632. Umírá i jeho prvorozený syn a zbývá Rupert, nyní už s titullem korunního prince českého a palatina rýnského. A protože byl po matce Stuartovec, psýnil se titulem The Crown Prince of Bohemia. Jeho životní dráha odrážela dobu. Stídal vojenské uniformy. V hulancké válčil po Evropě. V Anglii u slavného Oxfordu dokonce bitvu prohrál, i když zavedl nový útočný prvek. Putoval po Evropě a čekal na příležitost. Jeho bratranec Karel II. se po Cromwellově intermezzu stal králem anglickým. Vedle koní poznal Rupert i taje námořnické náboblosti. Žil v letech, kdy poznávání moří, hledání nových cest i obchod s koloniálním zbožím slavil velké triumfy. I on se na tuto cestu dal a stal se guvernérem slavné společnosti nesoucí název Hudson's Bay Company. Podle některých odborníků do Kanady odecestoval a žil v nehostinných částech na břehu Hudsonova zálivu. I když v zeměpisné výši své rodné vlasti, přeci vracející se Golský proud činil zemi nevlídnou a chladnou. Prožíval tu prý deset let svého života. Mezi Indiány kmene Irokézů a Mohawků. Sněhoklady desítkami vojáků, zakletých do nedozírných dálek kanadské tundry. To je jedna verze. Druhá, kterou publikují v Kanadě, zní úplně odlišně. Princ Rupert řídil Hudson's Bay Company z Londýna a nikdy se do Kanady nedostal! Nechci tento problém řešit a rád ho ponechám povolnějšímu. Faktem zůstává, že v této končině nedozírných lesů a močálů existuje řeka nesoucí jeho jméno a je tam i městečko Prince Rupert. Sice stísečkou obyvatel, hlavně Indiánů. Musí být strašlivě odlehle. Když jsem tam psal, tak jsem upřesnil zeměpisně: Hudson Bay. Dopis přišel zpět a pan poštmistr z tohoto místa psal, že není poslední poštou Rupert Housu. A když jsem znovu psal, zase se vrátilo s tím, že adresa není dostatečná. Ovšem moc daleko na západě, až na pobřeží Pacifiku, je v Britské Kolumbii přístavní město Prince Rupert.

Zde spojení funguje výborně. Takže jeden přírůstek do sbírky na účet rodáka z pražských Hradčan přeci tu je!

Před čtemem bylo u nás publikováno (1), že Rupert se v exilu setkal s Václavem Hollearem, který mu zaslíbeně vypravoval o Praze. Prý dokonce v kanadské tundře a ve sroubeném obydlí měl Rupert tři obrazy. Matku a otce z pražské korunovace ze dne 26. srpna 1619, vlastní portrét z nešťastné bitvy u Oxfordu a Hollarovu Redutu Prahy. Napsal si onehdy, že „šťastný Wenceslaus Hollar. Měl svou Prahu a miloval ji. A já ji ani neznám“

Ať už je pravda jakákoliv. Pražský rodák princ Rupert na svou vlast, kterou nikdy nepoznal, nostalgicky vzpomínal. V daleké Kanadě, za mořem, nesou dvě města a jedna řeka jeho jméno. On sám našel poslední odpočinek v kapli Stuartovců ve Westminsterském opatství ve Velké Británii. Měl rád zemi, kde se narodil. V tomto opatství našli i poslední odpočinek jeho krajanů, kteří o třicet let i o něco později bojovali a padli za vlast, kterou měli také rádi. Na jejich pomníčkách jsou vedle českých jmen i hodnosti vojáků. Byli to letci...

Literatura:

(1) Šikl J.: Po stopách prince Ruperta, 100 plus 1, č. 26/1984/s.1
Ottův slovník naučný, III.d., s. 585, Praha 1890

Adresa autora: Dr. Miroslav Vostatek, Bělehradská 27, 530 09 Pardubice

CFB /Canadian Forces Base/ Camp Borden, asi 150 km severně od Toronta, je největším kanadským výcvikovým střediskem pro pozemní vojáky. Občas se však velitelem školy stane i letec či vycvičený výsadkář, jako např. plukovník Hans Etzel v roce 1990. Ten měl za sebou několik let působení v Praze jako vojenský attaché Kanady a měl pro nás porozumění. Už v roce 1990, kdy na základnu se přišli učit první čs.vojáci, uvítal v důstojnické jídelně a na oběd pozval tehdejšího ředitele Čs.vojenského Muzea na Žižkově dr.Zdenka Jelínka. S ním byli z naší strany: Hugo Mellion z Anglie, dr.Jan Gellner, DFC z Caledon East, major a býv.velitel školy pro fyzickou zdatnost na základně Jaroslav Kasanda a vydavatel "Kanadských Listů" Mirko Janeček. Pamatuji se, že plk.Etzel uvítal skupinu poznámkou, že se mu v Praze před několika měsíci ani nezdálo, že bude mít tak brzy příležitost si promluvit s někým česky. Prozradil nám, že se vynasnaží, aby důstojníci z Československa měli v budoucnu možnost přicházet do Kanady na stáž ve větším počtu. Skutečně svému slibu dostal a od té doby absolvovalo tři až šestiměsíční stáže na 100 vyšších čs.důstojníků, včetně několika generálů. /Jeden z nich, genmjr.M.Kostelka, je dnes vojenským attaché Armády ČR v Ottawě./ Stalo se tradicí, že v polovině kurzu je přestávka ve vyučování a koná se "mezinárodní večer", kdy se různé delegace /dnes už z 15ti zemí, včetně Makedonie a Jižní Koreje/ pochlubí nejen vyspělostí svých ozbrojených sil různými filmy a brožurami, ale i ukázkami své kuchyně; od té doby, co základna pro návštěvníky nevaří. Zde je třeba doznat, že se naši "studenti" už několikrát pokusili uspokojit základníky tlačenkou s cibulí a octem s přidáním evropského druhu chleba; všecko se zapíjí plzeňským pivem. Na tyto večery začali postupně přicházet i naši krajané z Toronta, např. Jan Waldauf, J.Mandát, plk.B.Moravec, Frank Leffler a j. Letos došlo k raritě: byl pozván "pan šéf" Tomáš Baťa, oblékl si uniformu honorárního plukovníka kanadské domobran, navštívil všech 15 stánek, zkusil různé pochoutky, včetně tlačenky, a prý se mu ani nechtělo jít domů. Na obrázku je s plk.gšt.Pavlem Rybákem a s vydavatelem "Kan.Listů".MJ.

studentům Vojenské akademie Vyškov a Vojenské střední školy Vyškov.--Gen.mjr ing.Fr.Žák, přešil Francii a z Anglie byl poslán do Ruska. Po konfliktu s některými komunisty byl poslán do Alžíru. V 50.letech byl degradován a uvězněn. Životní data: 1.2.1914-1.9.1997.--Pí Pauline Žalmanová, Angličanka, vdova po čs.veteránovi, po dlouhých odkladech dostala občanství ČR a vdovskou vál.náhradu. Nyní žádá o český pas.--Ochotně vstříc vychází veteránům p.Skramovský v Pam.Osvobození na Žižkově.--Vynález "Jawaře" inž.Fr.Janečka zvaný "Little John" byl jako protitanková zbraň registrován v Anglii jako patent v r.1937. Zjistil to inž.L.Findorák Czech Weapons Co.--Plk.B.Vazač poskytl interview red."MF-D" a vyšla z toho reportáž s názvem "My jsme válčili naprosto korektně!" Sloužil ve Franc.ciz.

legii v několika zemích. Historik I.Procházka k článku poznamenal, že autor nezdůraznil, že plk.Vazač byl spíš čs.důstojníkem ve službách FFL.--I.Procházka nám poslal článek "Čechoslováci ve francouzské 2.obrněné divizi". Dokončuje rukopis o čs.obrněné brigádě u Dunkirku. Patrá po materiálu o J.Muchovi.--Muzeum SNP v B.Bystrici vydalo brožuru "Zabudnutí velitelů", 70 stran. Obsahuje 7 kapitol: J.Tlach, M.Širica, P.Kuna, M.Markus, Ján Malár, Emil Perko a Ján Černek. J.Tlach se narodil 10.2.1896 v Šumici u Uh.Hradiště, zemřel ve Vsetíně 12.2.1964.--Kpt.Karel Sedláček působil od r.1937 jako zpravodajec ve Švýcarsku, kde vybudoval agenturu KAZI. Po válce byl čs.voj.attaché v Bernu, po únoru 48 odvolán a v ČSSR uvězněn. Na následky věznění také předčasně zemřel. O informace o jeho činnosti za války a po válce prosí dr.R.Ströbinger, Ansgari St.29, D-26524 Hage, Germany.--Bohušovický rodák Václav Blažoš, nar.28.4.1906, byl těžce zraněn u Dunkirku. Zemřel 5.3.1985 v Praze. Přátelé na něho nezapomínají.--Za útupu u Glen zajali Němci čs.vojáka Josefa Málka. Po dařil se mu útek do neobsazené části Francie, kde se dal do Fr.ciz.legie. V Tunisu se hlásil do čs.jednotek v Anglii, ale měl z toho problémy. Dokonce jej Francouzi chtěli odsoudit pro dezerci. U Francouzů sloužil také Alexander Bognár.--Jan Beneš napsal článek "Vrátili se s krvavými hlavami". Pojednává o neúspěšném vylodění Kanadů u Dieppe v r.42.--Čs.záp.důstojník Karel Hlánský byl za totality v Praze odsouzen v nepřítomnosti k smrti. Ortel přijel do Monterey v Kalifornii vykonat agent čs.rozvědky Nacvalač. Hlánský se ubránil a Nacvalač byl později odhalen mjr.J.Frolíkem před am.senátním výborem a vyhoštěn. --Čeština se vyučovala na Defence Language Institutu v Monterey, CA od r.1951, vedle 56ti jiných jazyků.--Petr Tesař z Oakville byl spokojen pobytem v Poděbradech, až na ten "těžký český jídelníček". Byl tam do 14.října.--V červnu byly tryzny u pomníčku J.Potůčka/Rosice/a v Záměcku v Pardubicích.

O PARAŠUTISTECH

Jan Zemek byl členem paraskupiny SILVER B /spolu s Vladimírem Škáčou/. Jeho bratr se jmenoval Josef Zemek a byl mnicem pod jménem "bratr Jakub". Skaut Karel Kukal-Beyeler /Blockweg 4,3007 Bern, Švýcarsko/ byl s ním vězněn na Mírově. Oba byli později bezpečákem Rohelem poslání na trestní tábor Nikolaj na Jáchymovsku. Oba Zemkové pocházeli z Vlčnova na mor.Slovácku.--V prosinci to budou

Zpravodajská skupina 2. ukrajinského frontu kpt. Ivanova

Ve večerních hodinách 10. 4. 1945 se z jednoho slovenského letiště poblíž Bratislavy vznesl sovětský letoun se dvěma zpravodajskými skupinami 2. ukrajinského frontu. První čtyřčlenná skupina se snesla u Těšan, jižně od Brna, druhá také čtyřčlenná dopadla jižně od Radkovic, v pásmu lesů, kde je pruh polí zvaný Ovčáčky. Obě zpravodajské skupiny měly jeden společný rys, a to že do nich byli zařazeni Španělé, ve skupině u Těšan Secundo Moreno a Anjel Ferreo, ve skupině druhé třetí Španěl, známý jen pod jménem Pedro. Jsou to jediné dva známé případy zařazení Španělů do výsadkových skupin na našem území.

Velitelem druhé zpravodajské skupiny byl kpt. Nikolaj Ivanov (zřejmě krycí jméno), radistou Vladimír Orlov, dalšími členy byli již zmíněný Pedro a poslední parašutista, u něhož je známo opět jen křestní jméno Nikolaj. Po seskoku se parašutisté rozdělili, jedna z dvojic se chtěla dostat do lesa Kosová západně od Moravských Budějovic, druhá dvojice zůstala v lese. Volný terén přinutil dvojici Ivanov a Orlov, aby se vrátila k severu a v údolí řeky Jihlavy se dostala až k dalešickému mlýnu, kde se jich ujal mlynář Stanislav David. Ten byl příslušníkem 1. oddílu skupiny Rady tří Horácko a proto o příchodu obou parašutistů 14. 4. 1945 informoval velitele skupiny Zdeňka Kornblüha, který se zdržoval v nedalekém stropešském mlýně.

Na druhou dvojici Nikolaje a Pedra narazili němečtí vojáci a v přestřelce Pedra zranili na noze, oběma parašutistům se však podařilo uniknout. Jeden z padáků byl Němci nalezen visící na stromě, a tak jej Bohumír Janoušek musel sdělat. Tato dvojice našla první úkryt ve stodole Františka Pelána v Pulkově, kde pobývali asi týden. Hrozilo však nebezpečí, že s příchodem německých vojáků budou parašutisté odhaleni a tak byli oba přesunuti do lesa Voleška, kam jim někteří občané nosili jídlo a pokrývky pro pobyt v lese. Začalo však pršet, a i když nebezpečí ze strany Němců úplně pomínulo, parašutisté se stáhli zpět do obce k Josefu Protivinskému, kde se ukryli opět ve stodole a jako úkryt jim sloužila i vyschlá studna.

V posledním týdnu dubna se Pedrovo zranění zahojilo natolik, že mohl chodit a proto se oba rozhodli hledat svého velitele, ale po dvou dnech se vrátili naprosto vyčerpaní. Pulkovští občané byli napojeni na síť Lenka-jih, jež byla vytvořena československými parašutisty desantu Spelter, a tak se nabízel možnost oba parašutisty zapojit do sítě této odbojové organizace. K vzájemné schůzce došlo 1. 5. 1945 u Protivinských a účastnil se jí Jan Hlavatý a hajný Vlček. Společně s nimi parašutisté došli na chatu Liborka, kde se o ně členové Lenky-jih měli starat.

Po zprávě Stanislava Davida, že jsou u něj dva parašutisté, vypravili se do jeho mlýna Zdeněk Kornblüh, Josef Štork a Leoš Balcar. Ivanov sdělil příchod, že byli po seskoku napadeni německou stíhací a že ztratili dva své druhy. Po místních odbojářích žádali zpravodajské informace z prostoru Pohořelice, Miroslavi a Ivančic. Kornblüh informoval o obou parašutistech, kteří přišli do Stropěšína, Karla Štainera-Veselého a ten si sliboval od tohoto spojení zbraně, neboť po ztrátě spojení se sovětskou stranou v Beskydské prostřednictvím zpravodajské skupiny Adama J. Niščenka blíží kontakty s tzv. partyzánskými skupinami vzniklými na základě sovětských desantů především na Českomoravské vysočině se nepodařilo navázat. I když kpt. Ivanov vše přislíbil, požadavky Karla Štainera byly od počátku nereálné. Například ve zpravodajském hlášení z 24. 4. 1945 požadoval 100 letounů zbraní pro západní Moravu, ale žádný shoz se neuskutečnil. Zpravodajci měli zájem jen o informace o německém tylu a ty dostávali nejen z blízkého okolí, ale i z okolí Brna a Jihlavy. Rada informací však nebyla objektivní a přesná, jak o tom svědčí již zmíněná zpráva ze dne 24. 4. 1945, v níž se uvádí, že německé jednotky se odpoutaly od sovětských sil a až po čáru Britnice-Jihlava-Nové Město n. M.-Tisnov s výjimkou strážních a pořádkových jednotek v síle nejvýše roty německé jednotky nejsou. Mohl to také být pokus Štainera vykládat sovětské síly do prostoru působení Rady tří, ale ani to nevyšlo. K večeru 18. 4. 1945 sovětské jednotky obsadily Ivančice a držely frontu podél řeky Jihlavy a od Ivančic směrem k Rosicím. V jižní části fronty na našem území německé jednotky držely frontu na řece Dyji. Část informací nebyla odeslána telegraficky, ale Josef Štork přešel u Ivančic čtyřikrát frontu. Údajně byly Bedřichem Schwarzem získány informace o dislokaci 14. a 16. pančevé divize.

Ke dvěma sovětským parašutistům Pedroví a Nikolajovi se přidal v chatě Liborka i sovětský uprchlík, který se již před jejich příchodem ukrýval v Pulkově. Mezi 2. a 6. květnem 1945 navštívil oba parašutisty Rudolf Novotný, československý parašutista a příslušník desantu Spelter a požádal je, aby oba přišli do Moravských Budějovic, kde bude o ně lépe postaráno. Oni však odmítli a požádali Novotného, aby pátral po jejich veliteli, který se musí někde v blízkém prostoru nacházet. V této době oba sovětské parašutisty navštívil také MUDr. Šlechta ze Zbraslavi, který především zraněného Pedra řádně ošetřil.

O obou parašutistech se také dozvěděl František Vitouš, uprchlý hajný, který se pohyboval v síti Lenky-jih, ale také měl kontakty s Josefem Štorkem, který již byl členem Horáčka. Vitouš Štorka informoval při náhodném setkání o parašutistech v Liborce a tato informace se brzy dostala ke kpt. Ivanovovi. Ovšem situace byla komplikovaná tím, že Ivanov dostal rozkaz stáhnout se zpět přes frontu. Ivanov však dal přednost záchraně obou druhů. 6. května se vydal společně se Z. Kornblühem, Josefem Štorkem a povozem řízeným Františkem Juránkem k chatě Liborka a tam oba ztracené parašutisty včetně uprchlého zajatce vyvezl. Všichni čtyři parašutisté přijeli 9. května 1945 do Třebíče a odtud se po několika dnech vrátili do Bratislavy ke zpravodajskému štábu 2. ukrajinského frontu.

Při spolupráci skupiny Horácko Rady tří se sovětským zpravodajským desantem kpt. Ivanova nešlo o žádné koketování s komunisty, ale o spolupráci na úseku vojenského zpravodajství. Samozřejmě, že Sověti neměli zájem o dodání zbraní někomu, kdo nebyl přímo v jejich službách a tak Rada tří ze sovětské strany ani jeden shoz neobdržela. Petr Kopečný

O skautech

Pojď se mnou tam,

kde nebe je vysoké a modré

a kde oblaka bílá

rychleji než kde jinde plují.

Slyšíš tu píseň

větrů

v korunách

borovic?

Slyšíš

tu píseň

dálce závratných?

Tiše a velebně šumí hlavy stromů.

Záře slunce červenavá stéká po jejich

rozpuhaných kmenech

a vůně pryskyřice tě omámí.

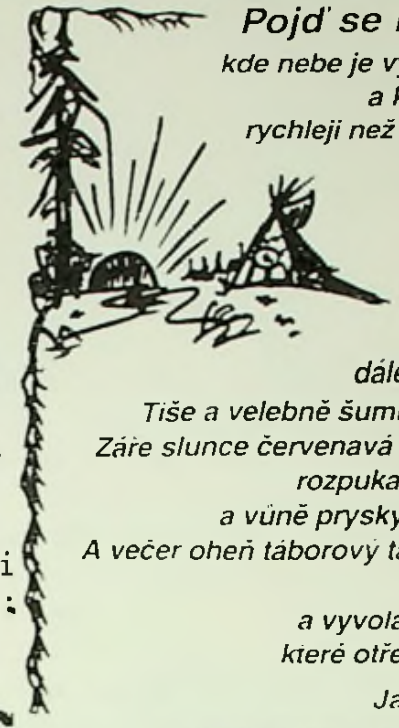
A večer oheň táborový tam do tmy pak

zasvíti

a vyvolá v tobě pocity,

kteřé otřesou tvou duši.

Jaroslav Foglar

už 3 roky,co v New Yorku zemřel velitel paraskupiny CLAY-EVA, plk.Antonín Bartoš z Lanžhota. Jeho pomocníci byli Čestmír Šíkola a Jiří Štokman. Zachoval se text Bartošova hlášení náčelníku hlavního štábu čs.armády gen.Bohumilu Bočkovi 20.dubna 1945 v Košicích:"Pane generále,kapitán Bartoš,velitel parašutistické skupiny CLAY-EVA,hlásí: Skupina seskočila v dubnu 1944. Postavila zpravodajskou a vojenskou organizaci od Břeclavi k Ostravě. Udržela radiotelegrafické spojení po celý rok. Odeslala 800 depeší,dostala 300 pokynů. Připravila výsadky zbraní. Má zatím 3 mrtvé-poručík Marek, Sousedík, kapitán Měšťan-a 50 nezvěstných. Vlastní desant beze ztrát.." /K.Pacner dodal v r.1996:"Bohužel těch 50 nezvěstných bylo zatčeno Gestapem a mnozí z nich se už domů nevrátili". / Plk.Č. Šíkola z desantu CLAY-EVA žije na Malé skále v České republice a sepisuje všecko,co by měli mladí lidé vědět a účastni se veřejných besed: 28.11. oslaví své 82.narozeniny.--V.Lavička popsal válečnou spolupráci s parašutistou Š. Košinou v článku "Stretnutie a spolupráca so skupinou MANGANESE".Byla vysazena na Slovensku.--Člen paraskupiny SILVER A, Josef Valčík, se těsně před atentátem na Heydricha ukrýval ve své rodné Smolině a v sousedním Mirošově plných 18 dní. Do Smoliny za ním přijeli Opálka a Freda Bartoš a přesvědčili ho,aby se vrátil do Prahy a splnil svůj úkol. K tomu ho přísahou zavázala i jeho matka. /Celá Valčíkova rodina byla později popravena v Mauthausenu./--Máme foto pomníčku v Ringway.Na blízké louce se učili skákat s padákem z letadel všichni parašutisté, včetně našich,kteří byli vysazováni v zemích okupovaných nacisty. Několik desítek studentů při výcviku přišlo o život.--V.Cemper /nar.13.11.1911 ve Skryjích/ byl v Rusku vyškolen jako radista a šifrant.Byl vysazen u Chustu a tam také v boji padl.

Nedávného Sněmu čestného oddílu VF v Třinci se účastnil také br.MUDr.Michal Csillagi-AKELA z Trenčína. Nevěděl o knize br.K.Lešanovského o pronásledování čs.skautů za totality.--Máša Dudešková,60, z Uh.Hradiště,byla mile překvapena,když jsme v "KL" citovali motto RNDr.Rudolfa Plajnera. Byl jejím oblíbeným profesorem na Pedagogické škole v Holešově. Dodala:"Všechny jsme ho milovaly a jako jediný neměl žádnou přezdívku".--V USA se sešli L.Jednorozec a V.Princ.--Ve Švýcarsku se konal 13.10.už II.Sraz českých a slovenských old-skautů v exilu. Duší podniku byl br.Miltner-JESTŘÁB.--Jura Krumpholz-JACK poslal kartu z X.Sněmu Junáka. Byl ve Vsetíně 19.až 21.10.--Zájemcům můžeme poslat Stanovy sk.oddílu VF a Desatero. I bratři v zahraničí se mohou stát členy družin v ČR.--První exilový oddíl čs.skautů a skautek vznikl v červenci 1948 v Jägerhofu v Ludwigsburku. První vedoucí emigroval přes Itálii do Austrálie/kdo ví, o koho šlo?/ a vedení převzal býv.pardubický skaut Mirko Janeček. Velenem obnovená "Stopa" vyšla v prosinci 51 v Torontě,kde existoval při Masarykově domě 241.čs.oddíl, v rámci kanadského skautingu.-- Josef Cihlář-PEP, Čermokostelecká 87, 100-00 Praha 10, stále shání jakékoliv informace o činnosti čs. skautů v exilu,v letech 48-89.--Na sokolském sletu Čs. sokola v zahraničí ve Vídni v r.1982 vystoupila také poměrně početná /asi 25 osob/ skupina čs.skautů v exilu, hlavně ze Švýcarska a z Rakouska. /Foto přineseme příště./--"České Listy" vydávané min. zahraničí ČR měly článek "Skauti vytvářejí Evropské občanství",ve spojení s Evropskou skautskou konferencí v Praze. Příští 3 roky plánovalo na 500 nejvyšších reprezentantů všech evropských skautských organizací. Záštitu měl prezident V.Havel,býv.skaut pod přezdívkou CHROBÁK. /Kopii článku rádi pošleme vážným zájemcům./--10.výročí třetího obnovení Junáka v Paskově oslavili skauti odhalením pam.desky 1.chlapeckému oddílu. Duší podniku byl Robert Teichman-STOPAŘ.--Ve Val.Meziříčí byl za početné účasti skautů pochován br. Jaroslav Rusek,69.Zemřel po srd.záchvatu v autobusu.--V r.1952 bylo v Leopoldově vězněno 20 čs.skautů.

Vojákům zemřel Černota z Commandos

Praha, Břeclav - Voják elitních britských jednotek Commandos, jenž byl se skupinou Wolfram vysazen za druhé světové války v Beskydech, velitel speciálního kurzu izraelských jednotek Hagana Josef Černota zemřel ve středu v pětadesátileté věce. Při vyslovení jeho jména Češi křčí - až na výjimky - rameny. Nikdo o Černotovi neslyšel.

Naopak Izraelci se před ním v úctě uklánějí. V poválečném Československu totiž vycvičil desítky špičkových instruktorů výsadkových komand Hagana, které pak sehrály důležitou roli v přežití právě zrozeného židovského státu. Izrael ocenil Černotu vysokým vyznamenáním.

V jednom se však veteránovi přece jen dostalo v tuzemsku zanedbání: v jednotkách českých speciálních sil je jméno Černota vyslovováno až s nábožnou úctou. Jen náčelník generálního štábu Jiří Šedivý, který dříve velel brigádě rychlého nasazení, si vzpomíná: "Pana Černotu jsem, bohužel, potkal jen při několika letných setkáních. Ale pro výsadkáře je to modla." Uplynulo přitom jedenapadesát let, kdy Josef Černota musel z armády odejít. "Ještě v pětadesátých nás provokoval neuvěřitelnými kousky,"

vzpomíná výsadkář Jaroslav Losenický. Jednou byl veterán požádán, zda umí ještě něco, v čem mu dnešní vojáci nestačí. "No, nevím," řekl. Ale pak vylezl na stůl a na jedné ruce vystříhl patnáct ukázkových kliků. Nikdo se mu ani nepokusil konkurovat.

Válečné útrapy, kdy Černotovu skupinu Wolfram lovily stíhací Jagdkomanda měsíce po celé Moravě, přežili výsadkáři jen díky extrémně tvrdému výcviku v britských Commandos. "Dřeli jsme jako koně, jen abychom mohli alespoň zčásti smýt tu strašnou pohanu: pokořovala nás okupace, to, že zbrojovky protektorátu pracovaly na plné obrátky, do hloubi duše jsme se pak styděli za to, jak lidé shromáždění na Václavském náměstí vyjadřovali po atentátu na Heydricha hajlováním Němcům loajalitu," vysvětlil Černota MF DNES před časem motivy jednání jemu podobných lidí.

Jeden z jeho nejbližších přátel ze zvláštních protiteroristických sil, takže nemůže být jmenován, se s Černotovým skonem těžce smíruje. "Byl to bojovník každým coulem, nesmlouvavý a tvrdý. Z toho, co ještě před nedávnem dokázal s nožem, šla až hrůza - nechtěl bych ho mít za protivní-

ka. Zároveň byl velmi lidský, citově založený. Z toho, co mne děda Černota jako člověk i voják naučil, žiju dodnes," říká důstojník elitního komanda. Ani on nechápe, že lidé jako Černota pro mnohé české politiky téměř nic neznamenají. "Vlastně ho znají jen lidé z mé branže," dodává.

Publicista Jaroslav Čvančara srovnává Černotu s Adolfem Opálkou, velitelem skupiny Out Distance. Ta zahynula po celodenním boji v kostele Cyrila a Metoděje, kam se s dalšími pěti výsadkáři ukryli po atentátu na říšského protektora Heydricha Josef Gabčík s Janem Kubišem. "Stejně jako Opálka měl v sobě i Černota cosi charizmatického. Něco, co fascinovalo lidi," míní Čvančara. Na druhé straně byl Černota nekompromisní k chybám druhých. Ne každý veteránovu přínosu a někdy až drsnou nátlaku snesl. Lidé podobných Černotovi se podle historika Jiřího Šolce komunistický režim velmi obával. "Neměli strach se postavit křivdě. Šlo o vnitřně silné a jen těžko ovlivnitelné lidi, o nichž se vědělo, že jsou schopni za svobodu bojovat. Proto se velitelé výsadkového vojska jako Karel Paleček, Vladimír Vavřda či Vladimír Maděra ocitli v krimi-

nále... jen Černota měl štěstí, že z armády odešel před čistkami," vysvětluje Šolc.

Rudolf Pernický, bývalý instruktor Commandos, který skupinu Wolfram cvičil, líčí Černotu jako chlapíka, jenž prosazoval v poválečné armádě mimořádně tvrdý výcvik. "Každý, kdo ve výsadkovém vojsku něco znamenal, mu prošel rukama. Například i pozdější náčelník generálního štábu a poradce prezidenta Havla Karel Pezl. Všechno, co na vojácích chtěl, jsem předvedl - ať již šlo o střelbu, horolezectví či boj zblízka. Zvláště v něm Černota vynikal," vzpomíná Pernický.

Mimořádnou odvahu Černota prokázal i v padesátých letech, kdy se za mřížemi ocitla většina velitelů výsadkového vojska. "Ve zmanipulovaném procesu se Josef nebojácně zastal Vladimíra Vavřdy. Asi mu tím zachránil život a sám při své obhajobě vlastizrádce riskoval žalář," uvádí Pernický jednu z mnoha imponujících epizod Černotova života.

Josef Černota, muž, který celý život hájil jiné, aby ke konci zůstal sám mnohými (s výjimkou svých "výsadkářských vnoučat" jak říkal) opomenut, bude pochován dnes v Břeclavi.

14.12.2011 JAN GAZDÍK

Z České republiky a Slovenska

Historika V. Prečana nepřekvapilo, když se dověděl, že prez. Zápotočský schválil propuštění Maxe Rostocka, zodpovědného za Lidice. Své názory na tyto choulostivé záležitosti shrnul v článku "I naše mládež se začne ptát na minulost".--Podle tisku čtvrtina Čechů neplatí daně. Obyčejně nepřiznávají celý příjem.--Režisér Matěj Mináč chystá film o Baťovi.--Angličané točili novou verzi filmu "Romeo a Julie" na Zvíkovu.--Česko má pověst země, kde se dál daří korupci.--Jiří Stránský, předseda českého PEN klubu, oslavil "70". Za totality byl vězněn 2x.--Areál býv. kom. tábora Vojna u Příbramí se upravuje, aby se stal Památkou protikomunistického odboje. Na opravy dohlíží ředitel příbramského muzea dr. J. Velfl. Byl tam mj. vězněn JUDr. Antonín Sum, osobní tajemník Jana Masaryka a skaut.--Český tisk se zabýval otázkou, proč ani Američané, ani Sověti nezničili bombami se vzduchu Hitlerův hlavní stan u Rastenburku ve vých. Prusku. Obě strany věděly, kde se nacházel.--Japonská firma Matsushita bude v Pardubicích vyrábět mobilní telefony. Bude tam práce pro 600 osob.--Čechů okradených v cizině přibývá. Nejvíce zlodějů je v Chorvátsku a ve Francii a mají největší zájem o české pasy.--Za 3 roky ztratila Zemanova vláda 10 ministrů. Tisk ji proto nazval "vládou sebevrahů".--Většina občanů si přeje přímou volbu prezidenta.--Parlament jedná o zákoně, aby se během sezení nepil alkohol; jde hlavně o 10ti-stupňové pivo.--V Otavě narozený Paul Anka oslavil "60". Plánuje zájezd z Kalifornie do ČR. Natočil 124 alb.--J. Loewy měl v "LN" fejeton "Chvála vodky". Tvrdí, že skupina v Kremle se pokoušela sesadit Gorbačova, když většina z nich byla pod vlivem alkoholu. Říká se, že vystřízlivěli až ve vazbě.--Při posledním sčítání lidu se jenom 370.000 lidí hlásilo k moravské národnosti, o celý milion méně než před 10ti lety.--Na svahu Veřovických vrchů je v létě nejaktivnější "kanadská" trampská osada "Severní vítr". Má zajímavé totémy.--"75" oslavil Ludvík Vaculík. Pochází z Brumova u Val. Klobouk.--L. Štrougal má být obžalován z krytí trojnásobné vraždy.--Na farmě Krále Valachů Bolka Polívky v Olšanech se konalo mistrovství světa v přetlačování nosem.--Prokázalo se, že ministr průmyslu M. Grégr byl za totality vězněn. Postavil se veřejně za Vaculíkovu výzvu "2.000 slov".--V blízkosti ruské ambasády v Praze se usadilo k stálému pobytu několik set ruských rodin. V okolí Sibiřského náměstí je slyšet jen ruštinu.--Konská kolajová dráha v Košicích je populární. Vede hlavní třídou města.--Pravou rukou ministra vnitra S. Grosse je policejní prezident gen. por. Jiří Kolář. Oběma se podařilo radikálně změnit situaci v Hradci, kde na policejním ředitelství bujela korupce a pod. nešváry.--Na pardubickém dostihovém závodisti se propadla část cvalové dráhy.--Firma Explosia v Pardubicích /vyrábí stále Semtex/ přejde nejspíš do majetku státu.--Nové předpisy odstraní z českých restaurací uleželý guláš a vyzrálou svíčkovou. Rozhodně zmizí "utopenci".--V tatranském podhůří řadí několik skupin lupičů. Nejvíce přepadení je v okrese Brezno a kolem Lipt. Teplicky.-- Vynikající bratislavské "Mosty" měly studii "Nezabudajme na Jána Lichnera". Byl to významný politik slovenské Demokratické strany, za vedení dr. Lettricha a M. Kvetka.--Úspěchy v galeriích ČR má malíř V. Hejtnák, 561 34 Výprachtice č. 391. Žil v Kitcheneru.--Hodně prostitutek je v chráněných "čekárnách" na cestě z Kovářské do Chomutova.--Kdo má zájem o Hnutí českých nudistů, šésem je Miloš Smutný, Veleslavínská 16/41, 162 00 Praha 6.--Koncem října na 2001 bude v Praze Světový kongres Rusínů.--V nakl. VOTOBIA v Praze vyšla kniha "Ve znamení terna", o sovětské špiónské a podvratné činnosti proti ČSR v letech 1918 až 1969. V r. 1968 figuroval M. Mamula.

V den svatoludmílské poutě na Levém Hradci u Roztok celebuloval mši sv. pod širým nebem Otec kardinál J. Vlk. Úvital ho mj. p. starosta Martin Štifter a redaktor místního "Odrazu" S. Boloňský. Vydavatelem t.l. vyjádřený názor, že by snad mohl být příštím papežem, komentoval s typickou skromností.

Ministerstvo zahraničí České republiky vydává jednou za měsíc elegantní revue /vzhledem i obsahem/, která nese jméno "České listy". Jsou zasílány na velvyslanectví a konsuláty ČR po celém světě, jakož i aktivním krajaňským spolkům, pokud je známa jejich adresa. Když se sestavovalo č. 10 ze října 2001, byl předsedou redakční rady dr. Martin Palouš, náměstek ministra zahraničních věcí. V redakční radě byli: Dana Němcová, Alena Prouzová, Jiří Karas, M. Špaček a Ivo Žďárek. Redakce, administrace a inzerce má adresu: Klimentská 30, 110 15 Praha 1. Tento článek vyšel v rubrice "Vlast a cizina":

TRIMĚSÍČNÍ DOVOLENÁ - plánovaná setkání i různá překvapení

Když se můj manžel Ing. Miroslav Janáček, MSc., absolvent suchdolské vysoké školy zemědělské, se mnou v listopadu 1998 oženil, jeho život se podle vlastního přiznání podstatně změnil. Nepřerušil však vydávání a redigování Kanadských listů, které spatřily světlo světa pod názvem Hlas nových v červnu 1966. Pracoval tehdy pro kanadské federální ministerstvo imigrace a občanství. Na sklonku roku 1998 se počet pracovníků v redakci a expedici sice zdvojnásobil, ale jsme pořád jenom dva. Noviny začaly vycházet 6x do roka a naše přelety Atlantiku se ustálily na devítiměsíčním pobytu v Kanadě a tříměsíčním pobytu v České republice. Cestujeme však nezávisle na sobě, takže vždy do Čech jeden z nás veze kufr plný novin k rozeslání čtenářům v České republice, vždy asi 650 ks. Navíc se stává, že se nabídne ochotný cestující z Toronta do Prahy a vezme naše noviny s sebou. Důvodem pro tato opatření, která náš život do značné míry ovlivňují, je nepřiměřeně vysoké poštovné z Kanady do světa.

Letos Mirek přiletěl 11. července a naše cesta z letiště vedla na poštovní úřad v Roztokách u Prahy. Rozbalili jsme tam jeden velký kufr, aby naši čtenáři dostali nové číslo včas. Jinak měl Mirek dobře připravený plán na 3 měsíce dopředu. Já už se situaci jenom přizpůsobuji. Co mi zbývá? Jak je už pro Mírka typické naše první cesta autem po českém venkově nás zavedla do soukromého hřebčína v Tursku u Kralup n. Vlt. Je to místo, kde si mohou děti ze zámožnějších rodin najmout koně s instruktorem. Již bývalý český ministr zemědělství Josef Lux o podobných institucích v okolí větších měst snil. Postupně se dny naphořaly, takže jsme oslavili i moje narozeniny v kruhu rodinném, setkali se s dr. Čestmírem Sládkem a zhlédli vynikající film Tmavomodrý svět, do kterého zasáhl i kanadský rezident Mirek Petrů s dcerou Monikou. S přáteli jsme zajeli do Dobrušky, do muzea Karla Čapka ve Sítzi (je tam i pamětní síň Ferdinanda Peroutky). Zastavili jsme se také v Týnci nad Sázavou, kde jsme zjistili, že známá kruhová vila Ing. Františka Janečka (výrobce motocyklů zn. JAWA) již byla prodána.

Další cesta nás vedla do České Lípy k p. Františku Heřmanovi, autoru knížky Ráj i peklo, ve kterém popisuje své věznění v uranových dolech na Jáchymovsku v 50. letech. Zpáteční cesta vedla přes Kokořínské údolí, kterému vědoví zrestaurovaný hrad Kokořín. Láká každého turistu, který tulo Máchovu krajinu navštíví. Byli jsme překvapeni, že v malebném údolí vznikla celá řada nových moderních restaurací.

17. 7. jsme se sešli v restauraci na hradečské Ořoři u Velkých Přílepech s p. Ing. Františkem Ševčíkem z MO a jeho paní, který se nedávno vrátil ze stáže v Kanadě.

18. 7. byla z iniciativy JUDr. Antonína Sumy, bývalého tajemníka Jana Masaryka odhalena deska u Písecké brány v Praze 6 na počest Charlotty Masarykové. Malý park v blízkosti kanadské ambasády byl po ní pojmenován.

20. 7. nás vedla cesta do Brna. Zastavili jsme se u k. Ing. Stanislava Hladíka a k jeho manželce Dáje. Sešli jsme se s členy RAF Clubu, který vede paní Kučerová, vdova po známém letci gen. Otmaru Kučerovi. Do redakce "Svornosti" jsme dodali článek o smrti exulanta Jana Kuncíře, který pracoval ve Vídni pro Papankův Americký fond pro čsl. uprchlíky a zemřel nedávno ve státní Maňe v USA. Byl synem známého brněnského knižního vydavatele.

Vydavatelem t.l. vyjádřený názor, že by snad mohl být příštím papežem, komentoval s typickou skromností.

vatele. Jednu knihu svázaných čísel Kanadských listů od roku 1990 do r. 2000 jsme darovali Moravskoslezskému vlastivědnému muzeu v Brně a další prof. doc. Františku Hanzlíkovi na vysoké škole vojenské ve Vyškově. Další naší zastávkou byl Hodonín, kde jsme byli hosty muzea TGM. V Bratislavě jsme navštívili plk. Milana Píku, syna gen. Heliodora Píky. V Trnavě se o náš program postaral vzorný Jaroslav Kašík, funkcionář místní organizace českého spolku na Slovensku a redaktor "Tmavého zpravodaje". Umožnil nám přijetí na radnici, prohlídku pamětihodností města, besedu s místními občany a interview pro rozhlas a TV. Beseda se konala v evangelickém kostele, jehož duchovním správcem je Michal Zajden, bývalý spolužák evangelického tofonského faráře L. Kozáka.

Další zastávkou byl Zvolen, kde jsme vyhledali bývalou skotskou hraběnku pi. A. Domanovou, vdovu po západním vojákovi, který byl v Anglii vyučován jako parašutista a zúčastnil se Dukelské operace pod velením gen. Příkrýla. S paní Domanovou jsme dvakrát navštívili impozantní muzeum v Banské Bystrici. Nový ředitel muzea dr. Jan Stanislav, OSc s vděčností od nás přijal knihu svázaných ročníků KL 1990 - 2000 a důležitý materiál z pozůstatosti gen. Mikuláše Ferjenčíka. Při cestě Slovenským Rudohorám jsme náhodou jeli kolem Ferjenčíkovy rodné chalupy v Polomke. V Prešově - Solvaru se nás ujala rodina Martina Pazdery. 27. 7. byla beseda s výborem Spolku Čechů na Slovensku v Košicích. Střed města je elegantní a na bývalého primátora R. Schustera občané vzpomínají s vděčností. Mirek si navíc pochvaloval poklidnou jízdu Koňskou kolejovou drahou středem města.

Odhalení desky na počest první manželky Mírky, Heleny Hajníkové, v obci Kučín u Vranova, se konalo 29. 7. Mše svatá v místním katolickém kostele se zúčastnilo na 400 občanů, rovněž tak i odhalení desky. U radnice vystoupila skupina místních dětí a pěvecký soubor z Humenného. Mezi pozvanými byl i současný prezident SR, pan Rudolf Schuster, ale v tu dobu byl v Brazílii, tak poslal omluvný telegram. Zastupoval jej státní tajemník slovenského ministerstva zahraničí pan Ján Figel. Helen Hajníková - Janečková emigrovala jako 61letá s matkou a s třemi sourozenci do Kanady v roce 1932 a stala se známou kanadskou zpěvačkou.

Zajímavá byla naše cesta autem směrem k Dukelskému průsmyku. Zastavili jsme se v muzeu Dukelské operace ve Svidníku, kde jsou soustředěny památky všeho druhu z roku 1944. Cestou na Krakov jsme odbočili na Nowy Targ. (Narodil se tam Leopold Trepper, hlava Rudé kapely, prosovětské špiónské organizace během druhé světové války, která čítala přes 400 členů v Berlíně, Bruselu a v Paříži.) Ubytovali jsme se v Bílém Dunaji v podhůří Vysokých Tater, kde jsou doslova slovy volných pokojů za velmi přijatelné ceny. Přes letovisko Zakopane jsme zajeli do tatranské Bukowiny a byli hosty polských skautů, kteří mají ze svého tábořiště překrásný pohled na Vysoké Tatry z polské strany.

Vrátili jsme se na Slovensko a přes Žilnu a Puchov záměřili do Valašských Klobouků, kde jsme se setkali s p. Josefem Bálejkou, bývalým letcem RAF. Další zastávkou byla Rokytnice u Slavičína, kde jsme byli hosty Obecního úřadu a speciicky pi. starostky ing. Jany Juřencové. Celý program zorganizovala redaktorka pi. Alenka Lekovská, která je členkou obecního zastupitelstva a rediguje zpravodaj "Rokytník". Na večerním pikniku jsme se setkali s ing. L. Fidorákem od firmy Czech Weapon Co., která ve snaze získat patent na moderní protitankovou zbraň zjistila, že na něco podobného přišel "JAWAR" Ing. František Janeček již před druhou světovou válkou. Zaslouhou redaktorky A.

Lekovské jsme navštívili také Slavičín a nejznámější ševcovského odborníka a bývalého batovce Jana Převčáka, který nyní vede Nadaci pro mládež vytvářet umělce. Zhlédli jsme také místní vlastivědné muzeum a památky po letecké bitvě mezi Němci a Američany nad Slavičínem v roce 1944. Cestou do Horní Černé v podhůří Orlických hor k pi. Emilii Šilarové, odbornice na světoznámé homoermské koláže, jsme ve Výprachticích č. 391 objevili kanadského občana a populárního malíře Václava Hejtnáka. Účastníci jsme se nedělních evang. bohoslužeb v Horní Černé, které vedl rev. ThDr. Jiří Carda z Chrudimě. Cestou na Pardubice jsme na hřbitově v Kladně u Sezemice položili květiny v Horní rodině Mírky. S lhostii jsme konstatovali, že neznámý pachatel ukradl polovinu masivních železných vrat hřbitova. V Pardubicích jsme byli překvapeni krásnou přestavbou hotelu Grand, kde si Mirek zavzpomínal na osudné dny roku 1948, kdy právě v tomto hotelu zasáhl do komunisty svolané schůze stědoškoláků z okolí a dostal se do konfliktu s přednášejícím D. Pelikánem, vyslaným KSČ. To pak vedlo k jeho zatčení a věznění v Pardubicích a Chrudimě a k jeho následné cestě do exilu v červnu 1948.

Po krátkém odpočinku v Roztokách jsme navštívili vojenského historika pana Josefa Šálu v Brásech u Rokycan, který byl spolužákem parašutisty Jiřího Potůčka ze skupiny SILVER A. Ten v roce 1942 vyslal z Ležáků depeše do Londýna. Cestou do Kadaně jsme se zastavili ve vesničce Chlum, ke které mne váží osobní vzpomínky na babičku a dědečka Smrže, kam jsem s matkou jezdila na prázdniny. V Kadaně nás očekávali místní skauti v čele s br. Miroslavem Káchou, který je vůdcem tamního skautského střediska UHOŠT. Jinak se nás ujala paní Jiřina Urbanová, dobře znalá místního okolí. S ní jsme navštívili letecké muzeum v Kovářské a Galerie H ve Vejprtech. Jako každoročně, tak i letos jsme navštívili majitelku zámku Ličkov pi. Marii Brázdovou, kde je galerie obrazů Mistra Oskara Brázdy (1887-1972), který pocházel z Rosic u Pardubic. Obětává pi. Marie Brázdová, roz. Weissová, postupně dává zámek a jeho okolí do vzorného pořádku. V blízkých Liběšicích jsme zjistili, že místní občané stále vzpomínají na pana faráře Liboru Švorčáka, který dnes působí v Torontě v Kanadě. V Pochvalově, v lounském podolí, jsme se přesvědčili o tom, že na rodném domě exulanta Václava Majera bylo konečně opraveno jeho příjmení. Jenom starší pamětníci si ho pamatují jako populárního čs. ministra výživy do února 1948.

Po setkání s obětavým tajemníkem Svazu letců ČR, plk. Zd. Těšínským jsme se rozjeli do Tince, kde se od 30. 8. do 1. 9. konal V. celostátní sněm Čestného oddílu Velená Fanderlíka, který byl starostou čs. skautů do února 1948. Žil v Anglii a zemřel v Kanadě. Organizátorem sněmu byl Ota Gavenda z Tince. Na sněmu předal Mirek různé dokumenty z pozůstatosti Velená Fanderlíka. Zastavili jsme se potom ve Valašském Meziříčí u Jiřího Krumholce, old skauta a obětavého spolupracovníka "Kanadských listů".

Naložen knihami a dokumenty, které Mirek po České republice posílal, odletěl do Kanady koncem září. Protože jsem názoru, že kde je můj manžel, tam jsem i já, tak po menší pauze jej budu následovat.

V závěru této mé reportáže se nemohu nezmínit, že Mirek odletěl tentokrát z České republiky s jedním nespokojeným plánem. Podle jeho názoru by si 20 000 českých krajaňů, žijících v Torontu a okolí zasloužilo mít regulární konzulát ČR. Dosavadní řešení, že z Montrealu dojíždí do Toronta 1x měsíčně pracovník Generálního konzulátu ČR není dostačující.

Zaznamenal JANA JANEČKOVÁ-BAYE-ROBU, sekretářka "Kanadských listů" v Roztokách u Prahy 2001

ČECHOSLOVÁCI V ZAHRANIČÍ

Býv. jáchymovský mukul a známý skautský činovník, věčně mladý Karel Kukal-COOKIE vypomáhá na půl úvazku na české ambasádě v Bernu. --Čtenářka ve Švédsku nám sdělila, že se jistý p. Pettersson přiznal, že v únoru 1986 na ulici hlavního města Stockholmu zastřelil tehdejšího min. předsedu Olofa Palmeho. Shodou okolností se místo činu nacházelo několik desítek metrů od známé české restaurace. --Slovenská katolická Misia v Mnichově oslávila 50. výročí existence. Její orgán "Krajanský pozdrav" vychází 30 let ve vzorné úpravě. --Krajané v Londýně oslavili 28. X. na české ambasádě. Po recepci se odebrali do jednoho prestižního kina, kde shlédli film "Tmavomodrý svět". Líbil se jim a věří, že dostane Oscara. --Prof. MUDr. Dr. h. c. Severin Daum pendluje mezi Mnichovem a Roztokami u Prahy, kde dostal zpět svou vilu s rozsáhlou zahradou /Riegrova 4/. --V Czech Centre v Londýně přednášel Milan Kocourek na zajímavé téma: "Why Czechoslovakia did not become monarchy in 1918". --S. F. Bertton v Austrálii jako osamělý vdovec už nepíše satirické básně, ale přihlásil se do pěveckého sboru v Buderim, Qld. a s australskými seniory hází koule po trávníku /bowling/. --Režisérka A. Holandová/polského původu/ chystá film o Janošíkovi. --Mirko Skoch nám napsal, že na českém velvyslanectví v Bogotě /Venezuela/ mu pomohli po stránce duševní a přátelstvím. Našel dalšího krajana: L. Dornák vyrábí barvy dobré kvality. --Novým rektorem Nepomucena se stal Mons. Jan Mráz. Jeho předchůdce Mons. K. Janoušek opustil Řím a působí v Brně. --Známy prelát a delegát Pavel Kučera má adresu: Postfach 1310, 905 07 Zirndorf, Německo. --Ing. Zdeněk Burdych oslavil ve Weisendorfu /Německo/ "65". --Český velvyslanec v Rusku J. Bašta objevil nedávno na dva tisíce krajanů v oblasti Novorossijska na černomořském pobřeží. V městečku Gajduk existuje i dnes český spolek "Nazdar", který vede Z. Trendová. --Švýcarské velvyslanectví v Praze pomáhá Čechošvýcarům, kteří se vrací do ČR. V Brně je zas aktivní Standa Hladík. --Ve Švýcarsku zemřel JUDr. Josef Hampl, 83, rodák z Klešic u Chrudimi. V 50. letech byl vězněn. --V Praze zemřela švýcarská krajan Vlasta Mařáková, 77. Její první manžel byl v 50. letech komunisty popraven, paní Vlasta byla 14 let vězněna. --V Londýně zemřel slavný čs. tenista a hokejista Jaroslav Drobný, 79. --Kat. týdeník "měl článek P. Josefa Šimčíka, SDB "Nežili jsme si na obláčkách". Popisuje začátky našich ve Švýcarsku po srpnu 1968. --Na

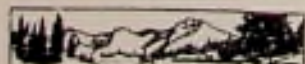
Kupuji či vyměňuji pohlednice, známky, bankovky, dopisnice, mince atd. s celým světem.

J. Kříž, 50724 Dětenice 25, ČR.

NAŠI V USA

Z Niland-u v Kalifornii došla zvěst, že tam dne 22. října t.r. zemřel po srdečním záchvatu dr. Přemysl Tůma, pouťový exulant, 79. Se svou paní zcestoval celý svět, ale nejraději byl v Yukonu a na Aljašce, v zimě zas na Havaji. Žil po mnoho let v Los Angeles, kde měl i cestovní kancelář. Byl pravidelným dopisovatelem Hlasu Ameriky a jeho stati o "Es-kymo" Welzloví otiskovaly i "Kanadské Listy". Jeho četní přátelé ho budou postrádat.

Old West Stamp Shop
Established 1953
COMPLETE LINE OF PHILATELIC SUPPLIES
TONY & CECIL CIFKA
ROOM 233 UNIVERSITY BLOC (303) 629-5182
910 16TH STREET DENVER, COLO 80202

Soud v New Yorku odsoudil k

sedmi letům vězení občana ČR

Ladislava Danyše za organizování práce na černo a za falšování dokumentů pro ilegální pracovníky. Do basy šli také 2 jeho společníci. --Ve Frenštátu p. R. narozený Jiří Šrubař žil po únoru 48 v Německu a v USA. Ve státě Connecticut se zná s Milošem Formanem a J. Valchařem ze Vsetína. Nedávno řekl novinářům v ČR: "Poznal jsem svět, ale v duchu

jsem zůstal navždy valašským ogarem". --A. Cifka z Denveru reagoval na zmínku o Rev. Mamatayovi v č. 7-8/01: "Zprvu byl proti ČR a propagoval Uhry. Pro ČSR byly hlavně 4 české denníky v Chicagu, 2 v Clevelandu a 2 v New Yorku. Z jednotlivců se nejvíce zasloužili Joe Martinek a Karel Pergler". --Hok. klub Pittsburgh Penguins se po náhlém odchodu J. Jágra rozhodl propustit všechny hráče z ČR /J. Šlégr, J. Beránek, F. Kučera a I. Hlinka/. Na řadě jsou Lang, Hrdina a Straka. --H. Vacek z NY připomněl, že čs. kom. rozvědka měla mezi studenty v exilu po únoru 48 nebezpečného agenta v osobě dr. Pátka. --Učebnici ruského jazyka "Let's speak Rusyn" má: C-RRC, 7380 SW 86th Lane, Ocala, FL 34476-7006, USA. Napsal ji dr. P. Magocsi z Toronta. --Prof. R. Luža má novou adresu: 3316 Twin Silo Dr., Blue Bell, PA 19422-3286, USA. Ztratil nedávno manželku Libuši a posíláme mu naši kondolenci. --Koncertní túru po USA plánuje Karel Gott. --Waldemar Matuška tvrdí, že Česko se mu domovem a Amerika chaloupkou. Nedávno oslavil v Praze s Olgou Blechovou stříbrnou svatbu. --O Kamilu Kubíkovi, českém impresionistovi, se říká, že svým uměním dobyl Ameriku. Odešel ven po únoru 48 a žil v Německu a v Austrálii, ale usadil se natrvalo v New Yorku. --Podle "MF-D" financovala Jágrův přestup do Washingtonu částečně Meda Mládková-Sokolová. /Její sbírku lze vidět v Sovových mlýnech v Praze. / --Štefaníkovu hvězdárnu v Praze navštívil prof. Miroslav Plavec, rodák ze Sedlčan /7.10.1925/. Je známo, že na kalifornské univerzitě "vyučil" stovky špičkových astronomů. --Před 11.9. se v am. kongresu projednával zákon, který měl dovolit legální pobyt několika tisícům ilegálních cizinců, včetně Čechů, pokud během práce na černo platili am. daně. Nyní má kongres jiné starosti. --"Rovnost v Brně přinesla článek o dr. J. Papánkovi a býv. dragounovi z Dašic Vojtěchu Jeřábkoví. --Prominentní skladatel Karel Husa se vždy cítil Čechem. Napsal 90 skladeb velkých forem. Nedávno slavil "80". Žije v Ithace, NY. --Slovenský rodák Michal Novák/ročník 33/ se stal v USA uznávaným ekonomem. Vyjádřil se, že p. Bin Lá-din a jeho přátelé jsou otroky své nenávisti.

"Nový Život" se loučí:

BUDEME KONČIT?

Vypadá to, že ano. Příštím dvojčíslem, "listopad-prosinec." «Míjáme sa...», říkají prý na Mgr. ranském Slovákku. Když jsem v roce 1959 přebíral redaktorské křeslo Nového života, tiskli jsme na 1700 výtisků, dnes je jich 900, a to velký počet jich jde do vlasti, a je tam oceňován, zvláště pro své články o činnosti svatého Otce -- «je jich příliš?», ptal jsem se kdysi jednoho čtenáře. «Ne, vždyť papír je fenomen...», byla jeho odpověď. Ale to není řešení, netiskneme pro vlast. Nový život vznikl z Věstníku Cyrilometodějské ligy v Londýně roku 1949, pro uprchlíky z naší vlasti, aby v nich udržovali «život z víry» a národní a cyrilometodějské věřící vědomí -- bylo to vprvé večer svátku našich věrozvěstů. Věstník pak byl rozšířen na celosvětové pojítko. Dva kněží a malá skupina laiků stála tehdy u jeho kolébky.

Ti, kdo jako první dostali do rukou náš časopis, mají dnes o 50 let víc, jestli je Pán uchovával při životě. O třicet let víc mají ti prý «noví» čtenáři z roku 1969. A to platí i o redaktorovi. Oči slábnou. A kdo che náboženský časopis a literaturu, může si ji objednat z domova. A což internet? Po roce 1989 se vyskytla myšlenka pokračovat v časopise z domova -- neztratil by však své původní určení? Také z těžkosti personálních a jiných bylo od oné myšlenky upuštěno.

Ale nechme lamentaci. Můžeme říci, že Nový život v těch 52 letech svého života svůj úkol splnil.

Články z oblasti víry a zprávami z exilového náboženského života byl naším pojítkem; za let železné opony informoval o náboženském životě našich bratří ve víře doma, v omezené míře o dění kulturním a politickém a udržoval v nás naději, že opona padne a že se do naší vlasti vrátí svoboda. Díky za to především Pánu.

A tak naše myšlenky v předvečer jeho ukončení jdou k těm, kdo Nový život zakládali -- žije z nich už jen staršíšina Otec Jan Lang, český londýnský misionář od vzniku tamní české misie roku 1948 -- z těch zemřelých chceme jmenovat Otce Jaroslava Popelku, pozdější misionáře v Kanadě a v Kalifornii, a za laiky bývalého poslance za Česko-slovenskou stranu lidovou dr. Bohumíra Bunžu. A nemění dík patří všem spolupracovníkům a přispěvatelům -- jmenujme alespoň mnichovského ThDr. Alexandra Heidlera, dále nástupce v redaktorském úkolu po Otci Langovi jezuitu Otce Václava Feřta; vedoucího administrace po přenesení časopisu z Londýna do Říma roku 1954 mons. Dr. Františka Plannera -- po založení Českého náboženského střediska roku 1969 ji převzali Otcové salesiáni, i jim tedy patří dík, že čtenáři dostávali Nový život pravidelně.

Ale nechme vzpomínání a děkování. Sam Pán bude všem hojnou odměnou. Nebyli za to placeni. Vždyť jen On a služba Jemu v bližním byla pohutkou, proč na sebe tuto práci vzali.

Petr Ovečka

"Nový Život", č. 9-10/2001, ročník 53. Vychází v Římě.

Tasmánii je Milan Vyhnálek, podnikatel I. třídy, stále hybnou pákou našeho krajanského života na tomto zajímavém ostrově. Jeho kniha "Kde je tráva zelenější" se dočkala druhého vydání. I dnešní p. ministr zemědělství Jan Fencel /nar. 12.6.1942 v Uh. Hradišti/ si knihu přečetl pozorně. --Robert Wiener oslavil v Tel-Avivu své 88. narozeniny. Pořád mu to myslí a chodí. --Australská kult. revue "Spectrum" měla článek o účinnosti jáchymovských lázní na nemoci kloubů a kostí, bolavá záda a skřípnuté obratle, vychýlené páteře a nemoci mnoha exotických jmen. V čele revue stojí Jana Anna Rich. --Jan Polínek oslaví v lednu 2002 "80". Zlobí ho, že někdy i české noviny mají text bez háčeků. Doufá, že v klidném Švýcarsku ještě nějakou chvíli vydrží, než si půjde zahrát s Petrem mariáš.

„Modlete se,“ vzkázal český kněz z New Yorku

P. Antonín Kocurek, který působí již dva roky v New Yorku jako katolický kněz pro české krajany, zareagoval na dotaz ostravsko-opavského biskupství. „Díky za pozdrav. Jsem v pořádku a doufám, že i všichni lidé, které znám. Ti, které jsem kontaktoval telefonem, jsou v pořádku. Na Manhattan jsem se nedovolal, pořád je tam obsazeno, žije tam pár přátel, ale většinou v severní části, která je dost daleko od místa neštěstí,“ uvedl pomocí elektronické pošty 12. září ve 4:38 místního času P. Antonín Kocurek, který pochází z valašské obce Hovězí. Již druhý rok působí v New Yorku v kostele Panny Marie Karmelské v Astorii NY, kde každou neděli slouží bohoslužby pro lidi mluvící česky nebo slovensky.

V den teroristického útoku sloužil již první zádušní mši za oběti násill. „Ve všech farnostech diecéze Rockville Centre, do které teď patřím, jsme sloužili

mši svatou za oběti teroristického útoku a jejich rodiny,“ uvedl otec Antonín a dodal, že na základě telefonátů s krajany nebyl z nich nikdo zraněn nebo pohřešován. „Většina z nich bydlí v jiné části města,“ sdělil kněz.

Na faru u kostela Panny Marie v Roslynu na Long Islandu ve státě New York však dostává také špatné zprávy o lidech, které zná ze svého působení v Americe. „Několik lidí z farnosti Roslyn, kde pomáhám, je pohřešováno a někteří mi oznámili, že jejich příbuzní jsou pohřešováni. Jeden z nich je hasič, který tam šel zachraňovat,“ dodal P. Kocurek a poprosil věřící v české republice o modlitbu. „Prosim o modlitbu a prosím lidi, aby se upevnili v dobru, ke kterému jsme byli my křesťané povoláni,“ vzkázal katolický kněz, který před odchodem do USA působil v ostravsko-opavské diecézi. PAVEL SIUDA

Něsíčník moravského humoru a srandy.

"TRNKY-BRANKY", Box 55
763 12 Vizovice, ČR.
US\$10 za rok..